

ION LILĂ

O poveste cu pantofi

EDITURA ION CREANGĂ

Ion Lilă

**O poveste
cu pantofi**

Purcelușul Gheorghiță este atât de mic încât, atunci când Ionuț îl pune în buzunar, se rătăcește prin întuneric și, ca să fie găsit, trebuie să strige după ajutor: „Guiț! Guiț!”

— Hai să ne jucăm, zice purcelușul Gheorghiță.

Ionuț n-avea chef de joacă.

— De ce nu vrei să te joc cu mine?

— Fiindcă am treabă, spune Ionuț.

Purcelușul s-a uitat să vadă ce *treabă* are Ionuț, dar n-a văzut nimic de *treabă* în jurul lui. *

De obicei, când Ionuț voia să se joace, spunea: „Am treabă, mă joc cu Gheorghiță”.

Purcelușul era supărat. Ionuț nu-i dădea atenție. Se zgâia în fața oglinzii. Părul lui, în care se juca o rază de soare, îi stătea zburlit în cap și Ionuț

Încerca zadarnic să-l îndrepte cu pieptănul. Se pare că truda lui nu ducea la nimic bun. Ce, parcă o clăie de fln se piaptână vreodată?

— Mă duc la medic, a zis Ionuț plin de importanță.

Gheorghijă a vrut să rime de plictiseală cu botul printre tufișurile de flori, care miroseau atât de frumos...

— Ai să rupi covorul, l-a certat cu blîndețe Ionuț. (Doar nu era să se supere pe cel mai bun prieten al lui, nu-i așa?)

Purcelușul s-a așezat plictisit pe o ciupercă albastră.

Căscă de-i trosneau fălcile. Nu pricepea de ce era așa de obosit, doar nu făcuse nimic în dimineața aceea. „Se vede că am obosit stînd”, i-a trecut lui prin minte.

— Și ce-ți face *pedicul*, îți pune *pedică*? a întrebat purcelușul.

Ionuț a ris.

— Prost mai ești, purcelușule. N-ai minte deloc. Se zice *medic*, nu *pedic*.

Gheorghijă a închis ochii, să nu se mai vadă de supărat ce era. „Oare, de ce sînt eu așa de prost?” se întreba el amărît.

— Am să-ți aduc ceva din oraș, i-a promis Ionuț. Te rog să nu mai fii trist.

— Sînt trist fiindcă nu am minte, a oftat purcelușul. Eu sînt atât de mic, înclt cred că n-a mai fost loc în capul meu și pentru minte.

Ionuț l-a pus în cutia de chibrituri în care dormea purcelușul noaptea. Dacă îl uita pe covor, cine știe ce mai pățea.

— Să fii cuminte. O să mă întorc repede.

— Nu mi-ai spus ce faci la *pedic*, Ionuț.

— Mă duc să mă consulte.

— Și cum te consultă *pedicul*? a vrut Gheorghijă să știe.

— Îmi bagă o lingură în gură și mi se uită în gît.

— Ți se uită în gît? s-a mirat purcelușul. Oare, de ce ți se uită *pedicul* în gît? Eu mă uit la flori, la păsărele, nici prin minte nu mi-ar fi trecut să mă uit în gîtul cuiva...

„Purcelușul Gheorghijă e tare nostim, se gîndea Ionuț, mergînd spre policlinică, dar am să-i cumpăr ceva dulce, fiindcă, deși nu are minte, e prietenul meu și îl iubesc foarte mult...”

Pedicul la care s-a dus Ionuț era un om bun, iubea copiii și îi plăcea să îi consulte atent, ca să știe ce medicamente să le dea. Nimeni nu știa să consulte ca el un copil bolnav. Era o adevărată plăcere să-i vezi la treabă. Își lua ochelarii de pe nas deoarece, dacă îi ținea la ochi, nu vedea nimic.

(Nu erau ochelarii lui. Cineva îi uitase pe biroul de lemn.)

Ochelarii dau un aer grav și ai impresia că cel care îi poartă nu își mai vede capul de treburi, dar medicul nostru nu avea nevoie să-și vadă capul. „De ce să-l văd? Cap au toți oamenii, minte le mai trebuie.” Iar medicul avea destulă, ba chiar prea multă, îi mai și prisoese și voia să dea și altora.

Și, fiindcă avea atîta minte, era mereu îngrijorat.

„Ce să fac cu mintea mea, ca să n-o pierd?” se întreba el.

I-a venit ideea s-o pună în buzunar, și zău că o idee mai bună nu i-ar fi trecut nimănui prin minte. Acolo, în buzunarul hainei, era la loc sigur, pentru că își lua haina cu el, iar haina nu își uita niciodată buzunarul acasă. (Ce, ați văzut voi vreo haină fără buzunar?)

„Ce idee genială!” Acum nu mai avea nici o problemă.

Cînd medicul ajungea la policlinică (o, ce cuvînt lung; pînă am spus noi „policlinică”, medicul l-a și consultat pe Ionuț și i-a prescris cîteva medicamente pentru răceală. Ionuț a mulțumit frumos, fiindcă era un băiețel politicos, a luat rețeta și a plecat la farmacie). Deci, cînd medicul ajungea la policlinică, își scoate mintea din buzunarul hainei și o punea în buzunarul halatului alb, pe care îl îmbrăca el cînd îl consulta pe copil.

Dar, într-una din zile, se făcuse deja ora trei și medicul a sărit speriat în picioare. „E atât de tîrziu, și eu mai pierd timpul? Dacă nu vine tramvaiul?” Peste zece minute urma să se întîlnească, în cealaltă parte a orașului, cu un prieten...

Ați văzut ce repede se mișcă un om cînd se grăbește? Nici nu mai apuci să vezi ce face.

Într-o clipă, medicul și-a dezbrăcat halatul alb, l-a atîrnat în cuier și a ieșit afară.

Din cinci pași a traversat holul pînă la ieșire. Din doi pași a ajuns pe trotuar, în stradă, dar, fiindcă fugise, n-a mai putut să se oprească și s-a trezit tocmai pe trotuarul de peste drum. Cum trecuse strada, nici el nu mai știa... Păi cum să știe? De grăbit ce-a fost, și-a uitat mintea în buzunarul halatului alb, iar halatul rămăsese în cuierul din cabinet și se plictisea de unul singur. „Cel puțin, se gîndea el, dacă ar mai fi cineva cu mine... vreo pălărie sau o umbrelă... n-aș mai fi atît de singur și ne-am plictisi împreună...”

„Unde mă duceam eu?” s-a întrebat medicul. Era total dezorientat, cu mult mai dezorientat ca o busolă dezorientată. Stătea pur și simplu așa, incremenit pe trotuar, și toți oamenii se loveau de el.

Cînd vedeți pe stradă un astfel de om, care nu știe încotro s-o apuce, să știți că este un uituc, nu o statuie. Statuile nu își părăsesc niciodată soclurile și, în general, nu le place să meargă pe stradă. În parcuri este, trebuie să recunoaștem, mult mai frumos, chiar și pentru noi, copii, nu numai pentru statui.

Purcelul Gheorghită l-a privit mirat pe Ionuț.

„Mi se pare mie, sau chiar îmi povestea ceva? Parcă era ceva cu un *pedic* și cu o *moșinică*... și cu un *cuier* în care era un *palat*... ce se plictisea singur fiindcă nu era cu el nimeni, ca să se plictisească împreună... Un palat?! s-a mirat purcelușul. Ce să caute un palat într-un *cuier*? Dar, mă rog, treaba lui, fiecare face ce vrea el...”

— Vrei să-ți mai povestesc? l-a întrebat Ionuț pe Gheorghită.

— Vreau.

„Auzi, ce întrebare! mormăia purcelușul. Păi, dacă nici mie nu-mi plac poveștile, cui să-i placă?”

Medicul era tare speriat. Nu știa nici unde trebuia să se ducă, nici de unde venea. În general, nu mai știa nimic.

Un băiețel l-a văzut privind în gol și, crezând că e orb, l-a luat de mână și l-a băgat într-un magazin. Oricum, acolo era mai ferit, nu se mai ciocneau trecătorii de el ca de un obiect pierdut de cine știe cine.

— Bună ziua, l-a primit amabilă vânzătoarea. Doriți să cumpărați ceva?

Medicul a ridicat din umeri.

— Habar n-am! a zis el trist.

— Cum, nu știți ce vreți să cumpărați?

Medicul și-a clătinat capul amărît.

— Formidabil! a exclamat vânzătoarea. Toți oamenii din lumea asta știu ce vor să cumpere, numai dumneavoastră nu. Ia gândiți-vă. Poate vreți o batistă?

— Nu, batistă am, a zis medicul după ce s-a căutat prin buzunarele pantalonilor.

— Vreți cumva o cămașă?

Dar medicul avea chiar și o cămașă pe el, așa că...

— Sau poate vreți pantofi? a insistat vânzătoarea.

Medicul și-a cercetat iar, atent, fiecare buzunar. Le-a întors pe dos. Nimic! Așa ceva n-avea prin buzunare.

— Asta e, vreau niște pantofi, a zis el hotărît.

— Ce păcat, a oftat vânzătoarea, privindu-și sandalele. Aici nu se vînd pantofi.

— Dar unde se vînd pantofi?

— Peste drum, la alt magazin.

— Peste drum?! a zis medicul îngîndurat.

Vinzătoarei i s-a făcut milă de bietul om.

— Vă conduc eu, a zis ea amabilă.

...Și l-a luat de braț pe medicul nostru, au ieșit din magazin, a închis ușa cu cheia și au vrut să treacă strada.

O mașină abia a frînat la un milimetru de picioarele lor, gata-gata să li calce.

„Ce oameni! a oftat mașina. Din cauza lor e obligat șoferul să frîneze brusc. Vai de cauciucurile mele. Încă două frîne din astea și rămîn descolă...”

Șoferul a scos capul pe geam și a început să strige la ei: „Dacă nu știți să treceți strada, stați pe trotuar.”

— Hai să mergem, a zis vânzătoarea după ce și-a revenit din spaimă.

— Cum? N-ai auzit ce-a spus ăla? Să stăm pe trotuar.

— Bine, dar nu putem să rămînem aici tot timpul.

— De ce nu?! a zis medicul.

— Putem să trecem strada pe verde, i-a propus vânzătoarea.

„Bietul om, se gîndea ea, e tare aiurit.”

— Și cînd se face verde? a întrebat medicul.

— La vară! a zis un bătrînel care trecea pe acolo și s-a băgat în vorbă.

„Vai de mine, s-a speriat medicul. Pînă la vară mai e. Vin ploile, zăpezile...”

iar eu sînt în pantofi. O să-mi stric pantofii.”

Și, ca să nu-i strice, i-a scos din picioare și i-a băgat în buzunarele

pantalonilor — un pantof într-un buzunar, și un pantof în celălalt buzunar.

„Bine că nu am trei pantofi, și-a zis medicul mulțumit, fiindcă unul rămînea pe-afară.”

În cele din urmă au trecut strada și au intrat în magazinul de încălțăminte. Din păcate acolo erau doar pantofi pentru femei.

— Ce doriți? a întrebat vânzătoarea de la magazinul de pantofi.

— Pantofi! a zis medicul.

— Ce măsură, vă rog?

— Habar n-am! a răspuns medicul.

A încercat mai multe perechi de pantofi, dar nu i se potriveau. Unii erau prea mici, alții prea înguști, de pe alții cădea, deoarece aveau tocurele foarte înalte.

În schimb, pantofii îi veneau de minune vânzătoarei de farfurii ce îl însoțea pe medicul nostru.

Bietul om, vîzînd* că se chinuie zadarnic cu mulțimea aceea de pantofi, a luat cele două capace ale cutiei în care fuseseră ambalați pantofii, și-a băgat picioarele în ele și le-a legat cu sfoară. „Vai, ce pantofi minunați am!” se admira el privindu-se într-o oglindă.

Vinzătoarea de farfurii i-a luat de braț și au plecat. „Ce pantofi minunați am!” își zicea el privind-și picioarele. „Ia să mă plimb puțin, ca să mă obișnuiesc cu ei.”

Și, în timp ce medicul și vinzătoarea de farfurii se plimbau pe stradă, oamenii se uitau mirați după ei.

Unii îi priveau cu milă, ca pe niște smintiți. Alții erau amăriți că s-a schimbat moda și ei n-au știut. Alții îi priveau ca pe o cluțătenie...

— Cred că ar trebui să te culci! a zis Ionuț.

„Dacă vrea să mă culce, o să mă ascund și n-o să mă mai găsească niciodată!” și-a spus purcelușul și, cuprins de milă față de el însuși, fiindcă n-o să mai fie găsit niciodată, a început să plângă.

— Bine, a mormăit Ionuț, am să-ți mai povestesc...

— Și unde s-au dus cei doi? a zîmbit printre lacrimi purcelușul, fericit că nu se pierduse.

„Tare răzgăiat mai e purcelușul ăsta. Toată ziua vrea să îi spuie povești... și iar povești...”

— Cei doi s-au dus la plimbare.

— Bănuiam eu! a ris purcelușul. Auzi ce au făcut... s-au dus la plimbare.

Și purcelușul a început să se tăvălească pe jos de ris, spre marea mirare a lui Ionuț. „Ce-o fi de ris în faptul că doi oameni se plimbă? Probabil că purcelușilor, care nu obișnuiesc să se plimbe pe stradă, li se pare tare hazlie ideea asta: să te plimbi... adică să mergi așa degeaba, pe stradă, în loc să faci ceva folositor... de exemplu, să cauți ghinde prin frunzișul pădurilor sau să mesteci cîteva frunze dulci de varză...”

Cei doi, medicul și vinzătoarea de farfurii, au plecat la plimbare.

Mergeau ținându-se de braț pe strada mare, care taie orașul în două așa cum un râu despică o câmpie întinsă și galbenă. (Adevărul e că vinzătoarea se sprijinea de brațul medicului, deoarece nu se obișnuise încă să meargă pe virfurile picioarelor, ca balerinele, din cauza tocurilor foarte înalte, desigur.)

„Ce pantofi eleganți am!” se bucura ea și își privea cu coada ochiului picioarele reflectate în vitrinele magazinelor.

„Ce pantofi grozavi am!” se gîndea medicul. (Adică se prefăcea că se gîndește, fiindcă nu mai avea minte cu care să gîndească. Tot așa se spunea și despre unii copii care fac năzbîții!) „Sînt foarte moi și nu mă string nici

un pic. Este foarte important în viață să nu te stringă pantofii."

O bunică, ce ieșise la plimbare cu nepotul ei, s-a oprit mirată în mijlocul drumului când trecea strada. Vedeo o femeie îmbrăcată cu un halat de vinzătoare sprijinindu-se de brațul unui bărbat încălțat cu niște cutii de carton în loc de pantofi. Oare nu mai vedea bine?! Te pomeniști că nu avea ochelarii la ea. Ba nu, îi avea, îi simțea pe nas. „Atunci, ce se întâmplă în lumea asta, și eu habar nu am!” își spunea ea îngrijorată.

O mașină s-a oprit atât de brusc, ca să nu-i calce pe cei doi pietoni imprudenți, pe bunică și pe nepotul ei, încât șoferul a zburat prin parbriz și-a aterizat într-un pom.

Băiețelul, care era foarte cuminte, a început să scoată limba la el, avind grijă să nu-l vadă bunică. Da' ce, bunică mai era în stare să vadă ceva?! „Ce ciudat, își zicea ea uluită, după ce am văzut un bărbat cu două cutii de carton în picioare, acum văd un șofer într-un copac.”

Medicul și vinzătoarea nu erau deloc atenți la ce se întâmpla în jurul lor, așa că nici n-au văzut cum un biciclist care rămăsese cu ochii la ei, a intrat într-un aprozar și s-a oprit între verze.

Cei doi, medicul și vinzătoarea, continuau să se plimbe nepăsători pe strada mare. Și au mers, și au tot mers pînă cînd au ieșit din oraș.

La marginea orașului începea o cîmpie grozav de frumoasă, cu lanuri de floarea soarelui, cu floricele de toate culorile și cu păsările care cîntau ca instrumentele dintr-o orchestră simfonică: aici picura, ca apa de la streșină, un flaut intimidat de frunzele mari ale unui brusture; colo, lîngă o crăiță cu flori portocalii și miros pătrunzător, înginau încetșor un cîntece vesel cîteva viori fermecate, și peste toate melodiile ce izvorau din lanul de grîu cu spicele aurii, plutea ca o ceață sunetul blind al unui violoncel... Și, dacă cineva ar fi aruncat cu un băț în depărtare, din ierburile înalte ar fi țîșnit, ca niște fulgere, o mulțime de ciocirlii cu penele pestrițe, sau măcarinarii gălăgioși, niște păsări mici cu penaj castaniu-închis și cu gîitul negru. Privighetorile brun-roșcate și-ar fi încetat pentru o clipă cîntecele, iar potîrnichile și prepelețele s-ar fi ascuns poate printre tufișurile de pălămidă și păpădie, și numai albastrelele și-ar fi clătinat indiferente capetele dintre spicele de grîu, întinzîndu-și fețele la soarele luminos și mîngietor.

Dar, fiindcă cei doi prieteni nu aveau ochi decît pentru pantofii de care se bucurau, fiecare în felul său, din toată inima, nici n-au văzut că în spatele lor veneau toți oamenii din oraș înșirați unul după altii ca mărgelele pe sfoară.

Mai întîi veneau bunică și nepotul ei, apoi doi bărbați cu bărbile albe și lungi pînă la pămînt, apoi vinzătoarea de semințe de flori și legume, vinzătorul de la aprozar, coșarul orașului, croitorul și vinzătoarea de flori, meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta, omul cu idei... — de credeai că este duminică și toți locuitorii orașului au ieșit să se plimbe.

Frizerul, care cînta atât de frumos arii din opere, tocmai trecea și el, în grabă, pe stradă.

— Hei, unde fugi? l-a întrebat cineva.

— Habar n-am! a ridicat frizerul din umeri. Fug după ceilalți oameni din oraș. Sînt tare curios să aflu ce se întâmplă... Și a continuat să fugă.

„la să vedem ce se întâmplă și-a zis frizerul. Oricum, un frizer trebuie să știe cel puțin atât: de ce părăsesc oamenii orașul, că doar nu-i duminică să zici că se duc la plimbare...” Și s-a urcat pe o bicicletă, care era rezemată de un stîlp de telegraf și a început să pedaleze.

„la te uită cum mă mai chinuie!” ofta bicicleta, care pînă atunci visase atât de frumos... O, atât de frumos încît nici nu-și mai amintea ce visase. Ba nu, își mai amintea ea cîte ceva din vis, dar din cauza vitezei și a gropilor prin care îi treceau roțile, gîndurile i se învălmășiseră în cap ca frunzele prin care îi treceau roțile, gîndurile i se învălmășiseră în cap ca frunzele prin care de vîntul toamnei pe o alee. Se făcea, în vîșul ei de bicicletă, că măturate de vîntul toamnei pe o alee. Se făcea, în vîșul ei de bicicletă, că nu era o bicicletă oarecare, ci una fermecată, cu aripi și, tocmai cînd zbura pe deasupra unei păduri, i s-a părut că vede într-o poiană cu flori strălucitoare ceva ciudat. „Ce să fie oare?” s-a întrebat bicicleta și, de uimire, i s-a aprins farul în cap. Ca să afle ce era în poiană, și-a întins bine aripile, așa cum fac păsările cînd planează lin pe deasupra cîmpurilor din înaltul cerului albastru și a început să coboare. Și a coborît, și a tot coborît, pînă cînd a aterizat pe iarba din poiană ca un avion adevărat. Și ce credeți că a văzut bicicleta noastră? O altă bicicletă! Dar ce bicicletă ciudată. Avea

roata din față foarte mare, cit un cerc de butoi pintecos, roata din spate era mică de tot, iar în loc de far, așa cum au toate bicicletele, avea un felinar în care abia mai pîlîia flăcără. Și bicicleta aceasta ciudată era foarte tristă. „De ce pîlîgi, bunicuțo, ai pîlîit ceva?” a întrebat-o bicicleta noastră, fiindcă își dăduse seama că este foarte bătrînă și așa se cuvine să vorbim cu cei mai în vîrstă ca noi: politicoși și cu blîndețe. „Ce să pîlesc? i-a răspuns bunicuța-bicicletă, nu mai am lumină în felinar...”. „Păi ce, asta-i motiv de plîns?” a zîmbit bicicleta noastră. Ea avea un dinam la roata din față (știți voi, aparatul acela micuț cu o rotiță la un capăt, pe care o învîrtește roata bicicletei și produce curent electric). „O rezolvăm noi cumva...”. Bunicuța-bicicletă a zîmbit printre lacrimi. „Cum o s-o rezolvăm? Dacă pătăm și noi ca băiețelul acela care nu știa să-și rezolve problemele?” Bicicleta noastră a ris veselă. „Uite cum, a zis ea, luăm cîțiva licurici și li băgăm în felinar.”

Avusese dreptate bicicleta noastră. De cum au băgat licuricii în felinar, acesta a și început să răspîndească în jurul lui o lumină plăcută, și bunicuța-bicicletă s-a înveselit pe loc: „Ia te uită, acum vîd iar, ca pe vremuri, cînd eram și eu tînără de tot și alergam ca aeroplanul pe pozele, luîndu-mă la întrecere cu păsările...”. Și tocmai atunci... Ei, da, visul nu s-a terminat, dar bicicleta noastră, care trecea cu roțile prin toate gropile și era zdruncinată rău, nu își amintea ce se mai întîmplase, așa că, neavînd ce face, era atentă la ceea ce se întîmpla în jurul ei.

Frizerul pedala de zor.

„Trebuie să văd și eu unde se duc oamenii!” își zice el, intrigat de misterul șerpuitor ce se desfășura ca ața din ghem pe cîmpia albastră și și unduitorae. Și a început să pedaleze mai repede și în cele din urmă i-a văzut pe cei doi, pe medic și pe vinzătoare. „Ei sînt primii, s-a bucurat frizerul, dacă în fața lor nu mai este nimeni.” A frînat, a sărit de pe bicicletă și, dregîndu-și glasul ca un tenor de la operă, i-a întrebat pe cei doi prieteni ai noștri unde se duc.

Medicul a ridicat mirat din umeri. El nu știa unde se duce. Nu știa nici că se duce undeva. În general, nu știa nimic: El își uitase memoria în buzunarul halatului, la policlinică, iar halatul afirma în cuier.

— Noi?! s-a mirat vinzătoarea. Ne plîmbăm...

— Și aștia de ce vin după voi? a întrebat frizerul, care începuse să-și piardă răbdarea.

— Treaba lor, a ris vinzătoarea. Nu sînt cu noi. Dar pe dumneata de te interesează?

Frizerul și-a răsucit mustățile lungi și ascuțite cu virfurile degetelor și a pufnit pe nas.

— Auzi, ce întrebare! Mă interesează, fiindcă eu sînt frizerul orașului. La mine vin, în fiecare dimineață, toți bărbaii ca să le rad barba și, dacă nu sînt la curent eu ultimele vești, ce mă fac? Mai vine cineva la mine? Ce, credeți că bărbaii din orașul nostru nu-și pot rade bărbile singuri, la ei acasă? Ba pot, dar la frizerie e mai interesant, eu le spun ultimele vești, ce s-a mai întîmplat prin lume, le mai zic și o glumă, și uite așa, îi înveslesc pe toți, îi binedispun, și ziua începe plăcut pentru ei.

— Și pe dumneata cine te înveslește? a întrebat vinzătoarea.

Frizerul și-a holbat ochii și s-a scărpinat mirat în creștetul capului cu degetele ca o maimuță cînd e nedumerită.

— Cine să mă înveslească?! a zis el în cele din urmă. Și de ce să mă înveslească? Eu sînt vesel de felul meu, altfel nici nu mă făceam frizer.

Și tot gîndindu-se, tot scărpinîndu-se neîndurerat în creștetul capului, privirile i-au căzut pe picioarele plîmbăreților.

„Ce-i asta? a tresărit el. Dar asta sînt cutii de carton, nu pantofi! Tare deștept mai sînt, zău așa, nu degeaba mi se spune Figaro.” Privind în urmă, a observat că oamenii, ce părăsiseră orașul, așteptau liniștiți să se întîmple ceva, sau să aștepte să se întîmple. În spatele medicului era un bărbat, și după el alt bărbat, apoi o femeie, și tot așa... Încît avea impresia că medicul îi ținea pe toți ceilalți în spinare, așa cum ține Atlas globul pămîntesc cînd vrea să se odihnească? Bun! La întrebarea asta trebuie să mai meditez. Deocamdată, trebuie să aflu de ce nu are individul asta pantofi?” Și a repetat cu voce tare:

— Dumneata de ce nu ai pantofi în picioare?

— Asta vrem să aflăm și noi! a zis bunicuța și nepoțelul ei, care de fapt nu voia să afle nimic, a scos limba plictisit; altfel era un băiețel tare cuminte, după cum se observă.

— Și noi! au zis cei doi bărbai cu bărbile albe.

Pe aștia doi frizerul i-a privit cu indiferență. Cei care poartă barbă sînt certați cu frizerul — sau cel puțin așa s-ar putea crede, însă nu este adevărat. Bărboșii nici măcar nu-l cunosc pe frizerul nostru, ba chiar s-ar putea nici să nu știe că există frizeri pe lume. Și, dacă ne gîndim bine, o lume fără frizeri ar fi plicticoasă. Însă bărboșii nu știu acest lucru, asta e limpede, altfel nu și-ar lăsa ei bărbii. Adevărul e că cei doi bărbai cu bărbii albe și lungi erau tare triști. Aveau niște fețe posomorite, frunțile pline de riduri și sprîncenele groase-groase, și așa, în general, aspectul lor era tare fioros. Însă nu speriau pe nimeni. Cine se sperie de un bărbos? Și Moș Gerilă are o barbă albă ca zăpada și cit de tare se bucură copii cînd îl vîd venînd cu sacul la spinare, nu-i așa?

În timp ce toți oamenii se întrebau de ce nu poartă „individul acela ciudat” pantofi, medicul, care se plictisea, și-a băgat mîinile în buzunare, adică a

încercat să și le bage, dar nu a reușit, fiindcă avea ceva în ele...

Nedumerit, medicul a scos din buzunare...

Un freamăt de surpriză, ca un val ce rostogolește pietricelele colorate prin nisipul mării, a străbătut toată mulțimea aceea de oameni, care se chinuia să dezlege misterul.

— Uitați-vă ce a scos din buzunare! a strigat cineva.

— Pantofii! a oftat mulțimea.

Iar medicul...

*

— Și ce se mai întâmplă? a întrebat purcelușul Gheorghiță.

Dar Ionuț nu mai avea chef de povești. Purcelușul era trist. Îi venea să plîngă. Ba chiar i-a căzut o lacrimă rotundă ca un fir de praf din ochiul stîng, pe nas.

— Hai, nu mai plînge. Ce să mă fac cu tine? O să-ți povestesc mai departe. Nu vrei puțină dulceață?

— De zmeură? Sigur că vreau. Auzi, ce întrebare?!

Purcelușului îi plăcea grozav de mult dulceața.

— Spune-mi povestea asta cu pantofi mai departe. Ce s-a mai întîmplat?

— Dacă ții gura închisă cînd mîncîci, îți povestesc.

— Dacă țineam gura închisă, nu mai puteam vorbi.

Ionuț a ris. Purcelușul înfuleca lacom dulceața direct din borcan și plescăia din gură ca un... Vă dați voi seama ca cine!

*

Orășelul era cuprins de nedumerire. Zumzăia ca un stup în timpul culeșului. Albinele au descoperit un lan de floarea soarelui, și să te ții! De cînd răsare soarele și pînă se întuneacă, nu mai au o clipă de liniște...

Oamenii leseau pe străzi cuprinși de înfrigurarea de a afla vești noi despre medicul nostru și pantofii lui ciudați.

Cuvintele zburau din gură în gură. Un cuvînt atrăgea după el alte cuvinte, așa cum un magnet atrage bucățelele de fier. Cineva spune cuvîntul FOC, și cuvîntul ăsta, ca vrăjit, atrage după el o avalanșă de cuvinte: APA, POMPIER, SCARA, TOPOR, FURTUN, CASCA DE PROTECȚIE, CIZME, CISTERNA, PANICA...

— Hopa! a strigat purcelușul Gheorghiță. N-am înțeles ceva...

— Ce n-ai înțeles? a oftat Ionuț. „Greu mai e de cap purcelușul ăsta!”

— Înțelegeam la început ce voiai să spui. Foar înseamnă că arde undeva, sau ceva... în felul ăsta!... pricepi ce vreau să spun?

— Eu pricep, a zîmbit Ionuț, dar tu înțelege ce spui?

Dulceața din borcan se terminase și purcelușul s-a așezat la umbra unei flori violete de pe covor. Era tare, tare plăcut la umbră...

— Bun! a zis purcelușul. Și dacă e foc, vin pompierii, cu o scară, cu topor, apă și furtun... cască de protecție, ca să nu le cadă ceva în cap, cizme să nu se ude la picioare, cisterna în care aduc apă... că apa se are cu focul ca șoarecele cu pisica... da' cu „panica” asta ce fac pompierii? La ce folosește?

— Panică înseamnă că toată lumea se sperie și nu mai știe ce să facă... și, în loc să-i ajute pe pompieri, se îngrămădesc unii în alții și mai rău li încurcă...

— Păi... să vină pompierii ăștia ai tăi fără panică și nu se mai sperie niemi.

Ionuț a oftat. „Bine, fără panică...” Purcelușul a închis ochii.

— Hai, povestește mai departe, să știi că nu dorm...

*

Bunica — îți mai amintești de ea? — care văzuse un șofer într-un copac, s-a dus la o prietenă de-a ei, de la grădiniță. Asta nu înseamnă că bunica mai mergea la grădiniță. Era prea bătrînă ca să se mai joace cu papușile. Își luase, bineînțeles, și nepoțelul, care era un băiețel tare cuminte. A întărit toți clinii de pe stradă, a spart un geam, da' ce n-a făcut! Prietena bunicii era o femeie tare de treabă. Scoțea din dulap o cutie de bomboane fondante și, făcîndu-și de lucru cu ele nepoțelul devenea, în sfîrșit, cuminte cu adevărat. Stătea liniștit în fotoliu, ronțăia bomboanele dulci și călca pisica pe coadă.

Bunica i-a povestit prietenei ei că a văzut pe stradă un bărbat cu două cutii de carton în picioare.

— Niște pantofi tare ciudați, draga mea. Pe vremea noastră nu se purta așa ceva.

— Trebuie să fie tare comози pantofii ăștia, a zis prietena bunicii. Știi ceva? De azi încolo voi purta și eu pantofi d-ăștia. Sint sigură că sint foarte comози.

— Ai dreptate, a zîmbit bunica, și deodată a încremenit. Nepoțelul ei, care era tare cuminte, dispăruse. Pe fotoliul în care stătuse liniștit rămăsese doar cutia de bomboane fondante, goală...

*

Șoferul, care oprise mașina, ca să nu-i calce pe cei doi pietoni neatenți, pe bunică și pe nepoțelul ei, și a aterizat în copac, abia după vreo oră și-a revenit și a privit mirat în jurul lui.

„Ce interesant, și-a zis el. Se petrece ceva ciudat. Cred că eram la volanul mașinii și mă duceam acasă. Atunci, ce căutam în copac? Nu cumva sînt o vrabie și-mi închipui că sînt om? Atunci, de ce îmi amintesc că eram în mașină, că o conduceam pe stradă? Nu, acum sînt sigur, eu sînt o pasăre, nu un om.”

Și a început să ciripească și să dea din minii așa cum dau păsărelele din aripi. Și zău că zbura foarte frumos, atît de frumos încît oamenii de pe stradă îl priveau uimiți și se minunau: „Uite ce frumos zboară vrain-ala... așa de frumos încît zici că e om, nu pasăre...”

Un Botgros, o păsărică vioaie cu pieptul roșu și penele brune, cu un cioc gros — de unde îi vine și numele! — căruia, fiindcă îi plac cireșele, i se mai zice și cireșar, s-a oprit din zbor atît de brusc încît s-a dat de citeva ori peste cap. „Ce-mi văd ochii! Ia te uită ce frumos dă din-aripi păsăroiul ăla... În viața mea n-am văzut pe cineva să zboare atît de frumos...”

„Păsăroiul”, cum i-a zis Botgros, plutea lin pe deasupra caselor și încerca să ghicască unde se duc oamenii pe care li vedea el pe străzi. „Uite o bătrînă... și pe cine duce ea de mină? Parcă ar fi un copilăș... Hei, dar eu îi cunosc. I-am văzut undeva... Dar unde?”

Deodată, s-a auzit strigat și a întors capul. Botgros zbura alături de el și îl privea cu multă curiozitate.

— Ia ascultă, prietene, i-a zis Botgros. Unde ai învățat să zbori așa de frumos?

Păsăroiul a ris prietenos. Îi era simpatic Botgros, cu toate că era atît de micuț și dădea repede-repede din aripi ca să țină pasul cu el. Adică nu „pasul”, ci doar nu mergeau pe jos, ca oamenii, ci zburau prin aer ca niște păsări ce erau.

— Zău? Zbor frumos! s-a mirat păsăroiul. Nici nu știam... E pentru prima oară cînd îmi spune cineva că zbor frumos. Să știți că m-am făcut fericit, nici nu-ți imaginezi cît îți sînt de îndatorat. Zburam așa, de unul singur, și mă plictiseam. Nici nu bănuiești, dragă prietene Botgros, ce tare mă plictiseam...

— Da? unde te duceai, păsăroiule?

Păsăroiul a privit speriat în toate părțile, apoi a vorbit în șoaptă, ca și cum se temea să nu-l audă cineva:

— Dacă vrei să ști adevărul, prietene, află că nu mai știu ce se întîmplă cu mine. Pînă azi am crezut că sînt om și deodată m-am trezit zburînd. Adevărul e că nu mai încercasem niciodată să dau din aripi...

— Asta e drept, a zis, grav, Botgros; totul e să dai din aripi. Și eu, cînd eram mic, și încă nu învățasem să zbor, muream de frică și nu îndrăzneam să privesc afară din cuib. Ce prăpastie adîncă se căsca sub ochii mei... Îmi era pur și simplu frică să nu mă înghită și stăteam ghemuit în cuib toată ziua. Dar, într-o zi, mama mea mi-a ținut o lecție de zbor. „Uite, fiule, a

zis ea, e foarte simplu. Totul e să dai din aripi, și ai să vezi că ai să zbori. Și o să-ți placă atît de mult, încît vei zbura toată viața, și încă repede de tot, ca nu cumva să te prindă vulturul...” Și uite așa am prins eu curaj, am închis ochii și zblîrr! plîm la prima creangă mai apropiată. Nici nu-ți mai spun, păsăroiule, ce fericit am fost eu în ziua aia. Zburam, îți dai seama? Puteam să umblu hai-hui cît era ziua de lungă în căutare de cireșe dulci, și nu mai trebuia să aștept să-mi aducă mama de mîncare.

— Ehe, de niște cireșe coapte mi-ar fi poftă și mie, a zis păsăroiul înghițind în sec, da' de unde cireșe?

— Știu eu un cires, i-a șoptit Botgros la ureche, numai că...

— Numai că, ce?

— Numai că mi-e frică.

— Păi, de ce să-ți fie frică? s-a mirat păsăroiul. Cînd ești cu mine să nu-ți fie frică niciodată, mai ales că sîntem prieteni, nu-i așa?

— Așa e! a șoptit Botgros intimidat. Nici nu știa, săracul, ce să mai zică.

„Auzi, se gîndea el, păsăroiul ăsta vrea să fie prieten cu mine. Păi, cu așa un prieten, nu mă mai tem nici de vultur, nici de pisici... Ehe, ce viață!”

— Hai, Botgros, hai, prietene, spune-mi odată unde este cireșul ăla, că mor de poftă...

— Îți spun, a strigat Botgros. Cireșul este în grădina împăratului Furtună!

— În grădina împăratului Furtună? s-a mirat păsăroiul. Auzi ce nume are și împăratul ăsta... De ce-l cheamă așa?

— Fîndcă fiecare împărat trebuie să aibă un nume și, apoi, împăratul ăsta nu e ca toți împărații, el e automobilist. Trece cu mașina lui pe străzi ca o furtună, cîlinii îl latră furioși de prin curți, gămile fug îngrozite să se ascundă, ca să nu fie zdrobite sub roți, dar împăratului nici nu-i pasă de toate astea. El își conduce mașina cu viteză și se plimbă cît are el chef, că doar de-aia e împărat...

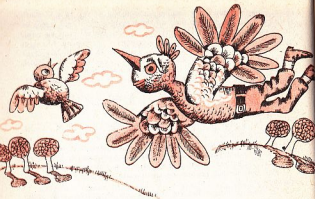
— Auzi, Botgros, prietene, ce ne pasă nouă de împăratul ăsta și de mașina lui, că doar nu mergem pe jos, ca să ne calce! Noi zburăm. Așa că, hai, arată-mi pe unde s-o luăm, ca să ajungem mai repede la cireșul ăla.

— Păi, asta e, a șoptit Botgros, că mie... mi-e frică. Împăratul ăsta își iubește cireșul și nu lasă pe nimeni să se atingă de el.

— Zău? Și cine îl păzește?

— Cireșul este păzit de un dulău tare fioros, un dulău care știe să se cațere în copaci, apoi mai este și o pisică tare fioroasă, și mai e și un paznic, așa că... nu-i chiar atît de simplu...

— Ai dreptate, a oftat păsăroiul dînd din aripi cu neputință. Totuși, trebuie să găsim noi vreo cale prin care să ajungem la cireș și să mîncăm pe săturate. Știi ceva? Hai să căutăm un copac înalt, ca să ne odihnim puțin și în timpul ăsta o să ne gîndim cum să pătrundem în grădina împăratului...

— Și, mai ales, cum să scăpăm teferi, a ris Botgros și amândoi, stringându-și aripile lângă corp, s-au prăbușit din înaltul cerului spre un stejar rămuror ce creștea pe marginea unei șosele.

— Biciclistul, care ajunsese între verze, fiindcă rămăsese speriat, cu ochii la bunica și nepoțelul ei, îngrozit că o să-i calce mașina în mijlocul străzii, a răsuflat ușurat. „Ce bine că mașina a oprit la timp și buinicuța a reușit să treacă strada de mină cu nepoțelul ei.”

Vinzătorul, când i-a văzut capul răsărind dintre verze, s-a speriat și s-a răstît la el:

— Ce cauți aici, băiete?

Biciclistul, amețit încă, a zîmbit cît putea el mai frumos, ca să nu-l supere pe vinzător.

— Pe Mioara, a șoptit el. Pe Mioara o caut...

— Știi ceva? Aici am numai varză! Mioara nu am. Așa că, fă bine, dumneata, ținare, și pedalează.

Dar, când a ieșit din verze, biciclistul a încremenit. Nu mai avea la ce să pedaleze, cum zisese vinzătorul. Bicietla lui dispăruse. „Te pomenești

că s-a plictisit să mă mai aștepte și a plecat singură acasă”, și-a spus el trist. De unde era să știe că frizerul îi lunsă bicietla?

Văzîndu-l cum privește nedumerit în jurul lui, vinzătorului i s-a făcut milă de bietul biciclist. Vinzătorul asta nu era un om rău în felul lui, dar nu-i plăcea să-i intre cineva în varză. Și l-a consolat pe biciclist:

— Așa ceva am pătît eu, i-a spus el biciclistului. Eram, ehei, tînăr pe vremea aia... Și aveam o mustață, ehei, uite atît de lungă... Și și-a îndepărtat brațele de corp într-o parte și în alta atît de mult, încît între brațele lui putea să încapă un butoi de varză destul de pîntecos. Toamna îmi cumpărasem și eu o bicietlă și m-am dus la frizer să-mi scurtez mustața fiindcă, știi, mustața îmi flutura peste umeri și se speriau copiii de mine pe stradă, crezînd că sînt vreun zmeu fioros... și cîmîi mă lătrau ca pe o arătare ciudată și nu mă mai puteam duce nici măcar acasă la mine, fiindcă nu mă mai recunoșteau părinții. Ehei, multe am mai pătîmit eu din cauza mustăților mele. Aveam un prieten care își lăsase barbă... dar știi ce barbă? Ehei, uite atît de lungă... pînă la pămînt, și cînd fugea, se călca pe barbă și credea că i-a pus cineva piedică. Dar cel mai hazliu individ pe care l-am cunoscut eu în viața mea era chel, adică nu avea păr deloc pe cap, numai pe ici, pe colo, pe la ceafă, îi creșteau cîteva smocuri, și asta, cînd se trezea dimineața, se privea în oglindă, își spunea singur „Bună-dimineață!”, fiindcă neața și se privea în oglindă, își spunea singur „Bună-dimineață!”, fiindcă el se visa în fiecare noapte cu păr în cap, și se făcea în vis că se duce la frizer ca să-i mai taie bretonul, să poată vedea și el pe unde merge, fiindcă în visurile alea ale lui tot cădea în gropi și în canale și avea mereu piciorul rupt și pus în ghips, și într-o zi, ce crezi? Se scoală el din pat, se duce la baie să se spele pe față și pe dinți, ca în fiecare dimineață, de altfel, și vede în argintul oglinzii un tîp cu părul vîlvoi în cap, așa cum îl au oamenii cînd se sperie de vreo fantomă... Și de-atunci a rămas cu părul în cap și cu bretonul pe frunte, exact ca în visurile lui și, fiindcă nu vedea pe unde merge, a început să cadă în canalele de pe străzi și să-și rupă picioarele și, cînd l-am văzut cu piciorul în ghips, ce crezi că mi-am zis? „Uite că pîtește omul din cauza părului din cap, a bărbii și a cheliei! Eu am rămas fără bicietlă din cauza mustăților mele lungi, prietenul meu, care avea barbă, s-a certat cu toată lumea fiindcă, atunci cînd fugea, se călca singur pe barbă și credea că i-a pus cineva piedică, iar chelosul ăla, care a visat fantome, mai bine visa un avion și rămînea mai departe chel, și nu mai cădea în gropi din cauza bretonului ce îi cădea pe ochi, și nu-și mai rupea picioarele...” Și uite așa, cel mai bine este să te duci în fiecare săptămînă la frizer, dacă vrei să rămîi un om cumsecade și cu picioarele întregi.

— Aveți dreptate, a șoptit biciclistul, însă mie mi-a dispărut bicietla și mă grăbesc să ajung la Mioara.

— Dar cine-i, frate, Mioara asta că m-ai înnebunit la cap cu ea? Eu credeam că plîngi după bicietlă, și cînd colo...

— Păi, după bicicletă pling, fiindcă fără ea ajung prea tirziu la Mioara și n-o mai găsește acasă.

— Da, ai dreptate, a zis vânzătorul de varză. Uite că la șina ca asta nu m-am gândit... Mioara o să plece de-acasă și n-o s-o mai găsești, dacă te duci pe jos la ea. Auzi, am o idee. Ce-ar fi să te duci la ea mline? Poate ai noroc și mline o găsești acasă.

— Aveți dreptate, însă voiam să-i fac o bucurie.

— Zău? Ce bucurie?

— Voiam să-i arăt bicicleta pe care mi-am cumpărat-o astăzi, și să se bucurе și ea împreună cu mine.

Îmi vine să plîng de mila ta, biciclistule, a zis vânzătorul de varză și și-a șters pe furie o lacrimă de pe obraz.

— Nu-mi mai zice „biciclistule”, fiindcă nu mai am bicicletă...

— Mă tot întreb: cine oare ți-a furat-o?

— Și eu mă întreb același lucru.

— Și ce răspuns ți-ai dat?

— Nici unul, a oftat fostul biciclist.

— Și eu la fel, a zis, trist, vânzătorul de varză. Dar, știi ceva, biciclistule? Eu cred că ar fi bine să te duci la frizer. Frizerul știe tot ce se întîmplă în lumea asta, și știe sigur că știe și unde ți este bicicleta...

— Ai dreptate, îți mulțumesc! a mai spus biciclistul care rămăsese fără bicicletă, și a plecat la frizerie, iar vânzătorul de varză și-a frecat bucuria minile, de parcă ar fi avut în ziua aia vânzare bună. „Chiar așa, și-a zis el, azi de ce, oare, n-am vîndut nici măcar o varză... nici măcar o frunză de varză, acolo?! N-a trecut nici o gospodină pe la mine. Unde oare or fi oamenii din orașel?!”

Și, întristat, vânzătorul de varză a plecat acasă să se culce. „Își zicea că o fi noapte, nu zău, și că doar a visat că soarele strălucește pe cer, și că un biciclist o căuta pe Mioara printre verzele lui, și în timp ce o căuta pe Mioara cineva i-a furat bicicleta, iar el a plecat pe jos, cum de altfel i s-a întîmplat și lui cu ani în urmă cînd, ehei... avea niște mustăți lungi, lungi de tot, uite atît de lungi...”

Ajuns acasă, vânzătorul de varză s-a trîntit în pat și pe loc a și adormit și a visat că niște iepuri cu mustăți uriașe i-au mîncat toată varza, dar și el s-a supărat pe iepuri, i-a prins și i-a dus la frizer să le tundă mustățile. „Așa vă trebuia! Să vă învățați minte, derbedeilor, și să nu-mi mai ronțăii varza...”

— Bieții iepuri, a scîncit porcelușul. Și mie îmi place varza, mai ales dulceața de varză, dar tu nu o să-mi tai mustățile, nu-i așa, Ionuț?

Ionuț a zîmbit.

— Unde ai văzut tu, Gheorghită, dulceață de varză?

— Ei, n-am văzut, dar ziceam că există, ca să ne jucăm, nu-i așa?

Ionuț a ris. Dacă nu ar fi porcelușul așa așa caraghios, nu și-ar pierde timpul cu el. Așa însă, trebuia să-i povestească, și să-i povestească... Iar porcelușul... nu știa precis dacă ținea ochii închiși doar așa, ca să asculte mai bine povestea, sau chiar dormea cu adevărat...

— Și ce s-a întîmplat mai departe?

„Va să zică nu dormea?” și-a zis Ionuț și a continuat să povestească.

Era o zi plăcută de vară, razele soarelui cădeau peste acoperișurile roșii, de țigla, ale caselor, și aruncau umbre mari prin curțile năpădite de flori, vrăbiuțele gureșe se odăhneau pe garduri, vîntul abia adia și aducea cu el de pe cîmp miresmele îmbătătoare.

Copiii se jucau la umbră, prin grădini, construiau castele din nisip și ascultau vrăjii fofota gîzelor pe iarba mătăsoasă.

Dar nu numai copiii urmăreau gizele cu ochi curioși, minunindu-se de culorile lor vii, strălucitoare. Meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta ieșise și el din casă și se întinsese pe burtă în iarba din grădină. Cu privirile scormonise vreme îndelungată prin iarba pînă găsisese giza care îi trebuia lui, un Croitor, o insectă mare și neagră, ușor castanie, cu antenele lungi și noduroase ca o rădăcină de salcîm, care se chinuia să se strecoare printre cîteva păpădii ce își clătinau mirate parașutele. Meșterul nu avea de gînd să îi facă nici un rău Croitorului, voia doar să-i studieze atent mișcările, ca să construiască și el o jucărie asemănătoare pentru nepoțica lui, Alexandra, care era o fetiță cuminte și frumoasă. Ochiul ei scăpărau luminile vesele, fiindcă Alexandra nu era tristă niciodată, iar părul auriu îi juca în zădărnici fruntea lămoasă. De cînd nepoțica se făcuse mare, împlinise deja cinci ani, meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta îi construia mereu cîte o jucărie. Îi plăcea insecta asta, se mișca încet, părea că își gîndeste fiecare gest, mai avea puțin și trecea cu bine obstacolul întîlnit în cale, cele cîteva păpădii ce își clătinau mirate parașutele albe ce se risipeau în aer cînd suflă pe ele ca niște fulgi de zăpadă.

Insecta însă era îngrijorată. Ea nu știa ce are de gînd să facă meșterul cu ea, și încerca să se ascundă, dar păpădiile cu lujerele lor tremurătoare mai rău o înureau și bombănea nemulțumită: „Cine m-a pus să trec pe aici? Puteam să ocolesc locul ăsta...”

„Nu te teme, Croitorule, i-au șoptit păpădiile, meșterul ăsta n-o să-ți facă nimic, e un om tare bun, noi îl cunoaștem, doar creștem în grădina lui...”

„Așa este, a intervenit un Brusture din apropiere, care își făcea yînt, să

se mai răcorească, cu frunzele lui mari și late, iar florile lui purpurii tremurau delicate în aerul cald; meșterul asta e un om tare cumsecade. Alți oameni de mult m-ar fi smuls din pământ și m-ar fi aruncat să mă usuc la umbră, fiindcă eu sînt o plantă nefolositoare... Dar meșterul acesta e bun și nu mi-a făcut nimic. Mai mult, cînd udă grădina, mă udă și pe mine, așa că, stai liniștit, Croitorule, n-o să-ți facă nimica..."

"Ba eu cred, Croitorule, că meșterul vrea să te prindă, ca să se joace Alexandra cu tine", a șoptit o Crăiță cu flori galbene, ce își răsplinea parfulmul pătrunzător în jurul ei, atrăgînd albinele.

Dar meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta, se ridicase deja în picioare și își scutura praful de pe genunchi cu mîinile. O studiase destul pe insectă și era mulțumit. Știa acum cum se mișcă și ce gesturi face Croitorul, așa că putea să construiască și el o insectă asemănătoare. Îi mai făcuse Alexandrei un pitigoi din tablă, cu ciocul scurt, pieptul și capul negre, spatele albastru-verziu, pîntecele galben, care fluiera toată ziua, dar nu mai voia să construiască păsări. Ca să le observe, trebuia să se cațere în copaci, și să le pîndească multă vreme, nemîșcat, dar se temea să nu cadă. Îmbătrînise meșterul și nu se mai putea cocoța prin toți copacii ca în tinerețe. Insectele putea să le observe fără nici o grijă, era de ajuns dacă privea atent prin iarbă.

"Bun, și-a zis meșterul mulțumit, acum să fac rost de cîteva roțițe și să mă apuc de treabă..."

Cînd s-a iasă din curte, s-a oprit nebotărit. "De fapt, de unde aș putea cumpăra cîteva roțițe? Ia să mă gîndesc bine..."

S-a gîndit meșterul, s-a gîndit, dar nu-și amintea să existe în orașelul lui vreun magazin de roțițe. Însă nu voia să se dea bătut, și a plecat să caute, să întrebe oamenii, cine știe, poate găsește la cineva cîteva roțițe ce nu îi mai trebuie și le cumpără el.

Mergînd pe stradă, privea atent firmele colorate ale prăvăliilor. Deodată, a văzut o firmă mai deosebită și a tresărit. "Cum de nu m-am gîndit, și-a spus el bucuros. Sigur că da, prietenul meu, ceasornicarul, să mă scoată din încurcătură. El are precis roțițele care îmi trebuie mie pentru mașinăria Croitorului." Și, bătînd de cîteva ori cu degetul în ușă, a deschis-o încet.

Deasupra ușii era un clopoțel cu glasul cristalin, care suna plăcut cînd cineva deschidea ușa și meșterul își ridica privirile din ceasul pe care îl repara. Cînd ceasornicarul l-a văzut pe meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta, s-a bucurat.

— Bine ai venit, meștere, i-a zis el.

— Bine te-am găsit, ceasornicarule. Ce repara acolo? Vreun ceas deșteptător? O pendulă? Mecanismul unui ceas de buzunar?

— Nu, a zis ceasornicarul. Astăzi nu repar nimic. Astăzi vreau să fac un ceas cum nu mai există pe lume...

— Zău? S-a mirat meșterul. Și ce idee ți-a venit?

— Ideea nu mi-a venit mie, a zîmbit blajin ceasornicarul. Ideea i-a venit omului cu idel, îl cunoști doar, nu-i așa?

— Sigur că-l cunosc, a aprobat meșterul. A venit într-o zi la mine cu o idee. Voia să-i construiască un aparat cum nu mai există altul în lume. Un aparat care să semene cu o roabă, dar să aibă corzi ca țambalul, să sune ca o trompetă din oră în oră, și să meargă pe sub apă ca un pește, să bagă lemne în el, să le aprinză ca să-ți fierbi un ceai de tei, dar apa din ibric să înghețe ca în miezul iernii, să știe să răspundă în locul tău, cînd lipsești de acasă: „Nu e nimeni, veniți mai tirziu, sau spuneți-mi mie de ce îl căutați pe stăpînul meu!”, și, mai ales, să îl trimiți pe cîmp să vîneze iepuri, dar nu iepuri obișnuși, cu două urechi și patru picioare, ci iepuri năzdrăvani cu trei urechi și cu roți în loc de picioare...

Ceasornicarul a început să ridă, și ridea alt de tare încît ceasurile și pendulele de pe pereți au crezut că este ora douăsprezece și au prins glas. Căci, mai ales, făceau o hărmălaie de nu se mai auzea nimic, pendulele

faceau „bang-bang” cît puteau ele de tare, iar ceasurile miciute, de buzunar, înnebunite de zgomot, și-au astupat urechile cu vată, ca să nu mai audă nimic.

Cînd hărmălaia a încetat, ceasornicarul și-a șters lacrimile de pe obraji; risese cu lacrimi și nu-și amintea să mai fi ris vreodată atît de tare.

— Ai dreptate să rîzi, a spus meșterul. Și eu am ris, la început, dar să-ți povestesc ce-am pățit după ce am construit aparatul acela ciudat. N-a mai vrut să plece de la mine și omul cu idei s-a supărat. „Să-mi dai aparatul, mi-a spus el. Ești cel mai mare hoț din lumea asta!” Eu i-am explicat politicos că n-am nici o vină, aparatul nu mai vrea să plece de la mine, și gata, asta e, n-am ce-i face. Dar omul cu idei a mai avut o idee. „Să facem schimb de case, mi-a propus el, și îl păcălim.” Și așa am făcut, însă aparatul și-a dat seama că s-a întîmplat ceva și, de supărare, a fugit de acasă și a prins toți iepurii cu trei urechi și cu roți în loc de picioare, și de atunci nu mai există nici un iepure năzdrăvan prin aceste locuri...

— Ai dreptate, a zis ceasornicarul, nici eu n-am mai văzut iepuri cu trei urechi și mă miram unde au dispărut.

Meșterul a tușit în pumn, și-a dres glasul și a vrut să li spună ceasornicarului că, după ce a dispărut aparatul, el și omul cu idei au făcut iar schimb de case, și că în felul asta fiecare dintre ei și-a luat înapoi casa, dar ceasornicarul era tare trist și nu mai avea chef de povești. „Într-adevăr, e trist că au dispărut și iepurii cu trei urechi, dar ce mai putem să facem?” se gîndea meșterul.

În cele din urmă ceasornicarul a zîmbit. Îi trecuse supărarea.

— Fie și așa, a zis el. Sînt buni și iepurii cu două urechi.

— Așa cred și eu, a zis meșterul. Dar nu mi-ai spus, prietene, ce fel de ceas vrei să construiești.

— Ehei, a ris ceasornicarul, un ceas ca toate ceasurile, dacă te uști la el, numai că, în clipa cînd îi întorci arcul, nu mai e un ceas ca toate ceasurile.

— Cum așa?! S-a mirat meșterul. Dar ce face ceasul ăsta?

— Ceasul ăsta, pe care îl termin imediat... uite, mai am doar o roțiță de montat... ceasul ăsta își învîrte limbile spre stînga, nu spre dreapta ca toate ceasurile din lume.

— Adică... ce vrei să spui?! n-a înțeles meșterul explicațiile ceasornicarului.

— Adică ceasul ăsta, pe care îl fac eu după o idee a omului cu idei, măsoară timpul care s-a scurs deja, și nu timpul care se scurge...

— Zău?! În viața mea n-am mai auzit de una ca asta.

— Cel puțin așa susține omul cu idei. Mai ai puțin răbdare, că îl termin imediat, a zis ceasornicarul și a montat repede ultima roțiță. Apoi i-a pus capacele și s-a pregătit să întoarcă arcul ceasului, însă a ezitat. Știi ceva, meșter, eu zic să-l așteptăm pe omul cu idei... să întoarcă el ceasul, mie

mi-e frică. Cîne știe ce ni se întîmplă dacă ceasul ăsta începe să măsoare timpul înapoi!

— Ai dreptate, ceasornicarule, a zis meșterul. Mie ceasul ăsta nu-mi prea place. De ce să măsoare timpul care a trecut? Cui îi mai folosește? A trecut și gata! Ce, un cui ruginit se mai face cum a fost el nou-nouț? Statuile se mai transformă în blocurile de piatră din care au fost cioplite? Iar noi doi, prietene, care sîntem bătrîni, mai devenim vreodată flăcăii care am fost în urmă cu mulți ani? Timpul a trecut, s-a scurs, gata, își vede de drumul lui, curge mereu spre ziua de mîine, de ce să-l scoatem din albia lui și să-l facem să curgă spre ziua de ieri?

— Știi ceva, meștere? a zis ceasornicarul. Mai bine să distrugem ceasul ăsta. Cîne știe ce se mai întîmplă dacă o ia timpul înapoi, ca racul.

Dar tocmai în clipa cînd ceasornicarul se pregătea să strice ceasul, ușa s-a deschis brusc și în atelier a intrat ca o furtună omul cu idei. Acesta era un bărbat mărunt și slab, numai capul îl avea mare, și nu atît capul, cît fruntea lui era deosebită, lată de două palme, mai lată decît frunțile oamenilor despre care se spune că sînt inteligenți.

Meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta a vrut să spună ceva, dar n-a mai apucat. Omul cu idei s-a repezit la ceasornicar, l-a smuls ceasul din mînă și, tot ca o vijelie, a ieșit afară din atelier.

De surpriză (nimeni, niciodată, nu îl bruscaser atît de tare) clopoțelul de deasupra ușii, care avea un glas cristalin și vesel, a sunat de cîteva ori ca un bișon de tablă lovit cu pietre.

Cuptorul în care brutarul cocea pîine se răcise și porumbii își făcuseră cuiburi în el. Timplarul, fiindcă nu mai avea ce face, își ascuțea rîndeaua...

— Ce e aia „rîndea”? a întrebât purcelușul Gheorghiță.

— Rîndeaua este o sculă cu care se netezește lemnul.

— Aha, a zis purcelușul. Și ce-a fost mai departe?

— Mai departe... potcovarul a lăsat caii să umble fără potcoave, cîtorul și-a aruncat acele și foarfeca și zidarul a uitat să mai zidească peretele unei case, și casa a rămas fără un perete.

— Și?! S-a mirat purcelușul. Și ce dacă? Unde scrie că o casă trebuie să aibă cinci pereți? Îi ajung și patru. Ionaș nu mai putea să spună nimic de uimit ce era. Acum își dădea el totul seama că purcelușul îl înțelegea anapoda cuvintele și că în mintea lui totul era alandala, toate ideile se amestecau între ele ca bănușii adunați într-o pușculiță... doloiană, cu patru piciorușe și cu o codiță răsucită ca un tir-bușon... (E mai bine să nu știe nimic Gheorghiță despre o astfel de pușculiță.

S-ar supăra, desigur.) Auzi, ce spusese prietenul lui cel nostim: că unei case îi ajung și patru pereți, de ce trebuie să aibă cinci! Așa ceva nu mai auzise Ionuț niciodată. Ar fi vrut el să-i spună că zidarul a uitat să mai zidească un perete, și casa privea afară, în stradă, prin perețele ăla care îi lipsea, adică prin golul lăsat de absența peretelui neizidit, dar explicația era tare greoaie, „sucită”, cum ar fi zis Gheorghijă. Mult mai simplu ar fi fost să-i explice că o casă nu are decît patru pereți, ăia pe care îi vezi cînd îi dai ocol, la fel cum și o cameră are doar patru pereți, iar casa aceea despre care era vorba avea doar trei pereți, pe cel de al patrulea uitase să-l mai zidească zidarul... Dar Ionuț se temea că vor urma întrebările: „Da unde era cel de-al patrulea perete? Ce făcuse zidarul cu el?” și încă multe altele, care mai de care mai trîsnite. (Știi ce-i ăla o întrebare „trîsnită”? Păi, să vedem cum sună una: „De ce se mișcă, tată, crengile copacului?” l-a întrebat Ionuț pe tatăl lui. „Crengile copacului se mișcă pentru că bate vîntul!” i-a răspuns tatăl. „Atunci, a zis Ionuț, să tăiem crengile copacului, și nu mai bate vîntul.”)

Gheorghijă stătea cu ochii închiși, dar nici gînd să adoarmă.
— Acum îmi povestești mai departe, a șoptit el. Dar să vorbești încet, ca să nu mă deranjezi.

Ionuț începuse să-și piardă răbdarea. Purcelușul nu avea de gînd să adoarmă; el voia să citească o carte frumoasă, cu zmei și balauri înfricoșători și cu un viteaz care îi omoară pe toți, dar nu putea. Trebuia să îi povestească prietenului său.

„Ce-ar fi să nu-i mai povestesc nimic?” și-a zis Ionuț.
— Am să plîng, a zis purcelușul, de parcă i-ar fi ghicit gîndurile.
— Bine, bine... te rog să nu plîngi.
— Și ce-a fost mai departe?
— Mai departe...
— Cît de departe? a tresărit Gheorghijă.

(Altă întrebare „trîsnită”, nu-i așa? Ce i se poate răspunde purcelușului?)

— Ei, nu prea departe, a zîmbit Ionuț. Cam pînă unde putem noi să vedem ce culori au florile din parc.

— Aha, a ris purcelușul. Acum înțeleg, dar vorbește, te rog, mai încet, că mă deranjezi.

— Bine, a șoptit Ionuț, și a continuat: Medicul se plîmba cu vinzătoarea... Și tot plîmbîndu-se ei așa, a început ploaia. Cădeau din cer niște picături de apă mari, mari ca niște ouă de porumbel...

— Poate erau chiar ouă de porumbel...
— Poate, a zis Ionuț.
— Și din fiecare picătură ieșea cite un porumbel și începea să zboare, să dea din aripi, nu-i așa Ionuț?

— Ai dreptate...
— Și cerul se acoperise de porumbei miciuți și albi ca niște fulgi de zăpadă... Și ningeau... ningeau cu porumbei miciuți și pufoși...
— Îmi place, a spus Ionuț. Povestești frumos, purcelușule.
— Vrei să mă păcălești, a oftat Gheorghijă. Vrei să mă faci să povestesc în locul tău, iar tu să asculți. Dar eu nu vreau așa. Nu mai scot nici o vorbă. Ce-a fost mai departe?
„Bine, a zîmbit Ionuț, o să povestesc eu.”
— ...Și, fiindcă nu aveau umbrelă, au intrat într-o clădire...
— De ce nu aveau porumbei umbrelă?
— Nu porumbei au intrat într-o clădire, Gheorghijă.
— Da? cine?
— Medicul și vinzătoarea.
„A, *pedicul!*” a înțeles purcelușul.
— Și ce-a fost mai departe?
— Mai departe, clădirea aceea era chiar dispensarul unde lucra medicul. Și au intrat în cabinet și au căutat ceva cu care să se ștergă pe față de apă...
— Ha, ha, ha! a ris purcelușul. *Pedicul* și vinzătoarea erau uzi de parcă îi plouase, nu-i așa?
— Sigur că da...
— Erau uzi de picăturile alea de apă ca niște ouă de porumbel, și din fiecare picătură ieșea cite un porumbel micuț și pufoș...
Purcelușul începuse să plîngă.
— De ce plîngi? l-a întrebat Ionuț îngrijorat.
— Nu-mi place că i-am lăsat afară, în ploaie, să răcească, pe porumbei ăia miciuți... Și eu sint mic, dar tu nu mă lași afară, în ploaie... Mai bine să-i băgăm și pe ei în casă la noi...
— O să ne inunde apa ploii! s-a speriat Ionuț.
— Nu-i nimic, ne cumpărăm un vapor, și gata!
Ionuț, de surpriză, nu mai știa ce să spună. „Auzi, un vapor! Să te plîmbi cu vaporul prin casă.” Una ca asta nu mai auzise.
Purcelușul era trist dar, după o clipă, a și uitat de ce se întristase. La el supărările nu țineau mult. Se smiorcăia o clipă, apoi zîmbea. „Cum să nu-l iubești pe purcelușul ăsta nostim?” se întreba Ionuț.
— Și ce-a fost mai departe?
— Vinzătoarea a zărit în culerul din cabinetul medicului un halat alb și l-a luat să se ștergă pe față cu el de picăturile de ploaie. Și, după ce s-a șters bine, bine de apă, i-a întins halatul medicului. Medicul l-a luat, l-a privit uimit, și-a băgat mina prin buzunarele largi și a găsit...
— O ciocolată! a strigat vesel purcelușul Gheorghijă. O ciocolată cu zmeură. Mie îmi place zmeura...

Ionuț a ris amuzat. Îl știa el pe purceluș. „Cu gîndul numai la mîncare, toată ziua...”

— Hei, Ionuț, ce faci? Nu-mi dai dulceață?

— Ba da, Gheorghîță.

Și i-a adus un borcan de dulceață. Și, după ce purcelușul a mîncat-o, a adormit mulțumit, iar Ionuț l-a pus în cutia de chibrituri în care dormea purcelușul noaptea. Dacă îl uita pe covor, cine știe ce mai pășea. Apoi, a ieșit în virfurile picioarelor din cameră, ca să nu-l trezească pe prietenul său...

Purcelușul închisese ochii și se făcuse întuneric în jurul lui. Nu se mai vedea nimic, dar nimic. Se auzea numai respirația lui subțire ca sunetul pe care îl fac clopoștii ghiocilor legănați de vîntul mîngietor al primăverii...

Dar nici n-a adormit bine purcelușul Gheorghîță, că a și început să viseze. În jurul lui se făcuse lumină... o lumină foarte plăcută, aurie, și cerul era albastru... și în jurul lui creșteau flori frumoase, care miroseau plăcut... și o fetiță pe care, în vis, o cunoștea foarte bine, era chiar prieten cu ea, venise să se joace cu el...

„Ei, dar de unde o cunosc eu pe fetița asta?” se întreba Gheorghîță, dar el, după cum bine știm, nu avea memorie, și nu avea memorie fiindcă nu avea minte. Dar în visul ăla avea chiar și așa ceva (totul e posibil într-un vis!), căci și-a amintit. Fetița era blondă, cu părul înelat curgîndu-i pe umeri, avea fața frumoasă, cu buzele pline, ochii albaștri, adînci, și era îmbrăcată cu o rochiță verde, cu trei floricele brodate de mama pe piept: una albă, una lila și una albastră cu puful galben. Păi, da, era Alexandra, nepoțica meșterului care știa să repare orice lucru din lumea asta.

— Vrei să ne jucăm împreună? a întrebat-o purcelușul.

— Vreau, a spus Alexandra. Astăzi n-am fost la școală fiindcă am fost bolnavă. Am răcit cînd am ieșit din sala de gimnastică... Știi că eu fac gimnastică?

— Ce-ô mai fi și ala, gimnastică? Mai bine mi-ai povesti mai departe...

— Bine, o să-ți povestesc, a zis Alexandra. Tu nu știi ce s-a mai întîmplat, dar eu știu, fiindcă locuiesc în orașelul din povestea asta.

„Ce bine!” și-a zis purcelușul și s-a culcat la umbra unei flori foarte frumoase care îngina încetîtor o cîntecel vesel. Erau și albine în cîntecelul florii și o zi minunată de vară și o apă limpede care curgea printre pietre și în care înotau peștișori albaștri și roșii...

— Mai ții minte? a început Alexandra să povestescă. În povestea noastră erau și două păsări: micuțul Botgros și păsăroiul care zbura tare frumos. Cei doi prieteni s-au oprit din zbor pe o creangă a unui copac înalt, ca să mai răsuflă puțin, fiindcă oboseiseră și, mai ales, să se sfătuiască în liniște cum să reușească să mîncepe pe săturate cîreșe din grădina împărțatului...

Dar ce, poți să ai vreun pic de liniște într-un copac de la marginea șoselei, chiar dacă este un stejar uriaș cu umbra răcoroasă? Nici n-au apucat bine păsăroiul și Botgros să-și tragă suflatul, că a și început să tremure aerul și nu se mai auzea nimic. Era atîta hărmălaie și trosnete și păcănituri, de parcă cineva da de-a dura un butoi de tablă plin cu pietre.

Stejarul, speriat, și-a acoperit capul cu frunzele. Botgros s-a făcut mic de tot, eît o bilă, și s-a ascuns într-o scorbură.

„Ce se întîmplat, prieteni?” a vrut păsăroiul să întrebe, dar și-a zis că ar fi fost în zadar. Cine i-ar fi auzit cuvintele, dacă nici el singur nu auzea ce spunea? Însă păsăroiul nu era fricos de felul lui, așa că a început să privească printre frunzele stejarului. Pe șosea se rostogolea un nor de praf mare eît o căpiță de fin lăuat pe sus de vînt, și din căpița ăia izvoră, ca o apă tulbure, hărmălaia... Ba, pe deasupra, acoperind zgomotul, se mai auzea și o voce groasă, care cînta de răsuna cerul. Păsăroiul a ascultat cu atenție și deodată a început să înțeleagă cuvintele cîntecului și și-a dat

seama că în mașină era chiar acel împărat în a cărui grădină creștea un cireș...

Parcă norul de praf începuse să se destrame și păsăroii l-au văzut cu uimire că pe șosea se apropia, de stejarul în care stătea el, o mașină. Dar ce mașină ciudată. Avea roți, faruri, volan, numai că semăna cu o barcă... Și nu avea numai motor, mai avea și un catarg cu pinzele umflate de vânt, iar împăratul, cu o mină ținând volanul, iar cu cealaltă manevra pinzele catargului.

Glasul împăratului, gros, tunător, se auzea din ce în ce mai tare, atât de tare încât păsăroii aveau impresia că cineva li cântă cu un trombon la ureche:

*Eu sint împăratul Furtună
Și-mi place ca vîntul să zbor.
Nu-i noapte, și nu e nici lună
Și-apăs tot mai tare pe accelerator...*

*Sînt mulți împărați în lumea asta,
Unii răi, sau trușii, sau zgîrbiți,
Dar cîți mai conduc o mașină,
Nu-i greu nicidecum să ghiciți.*

*Eu sint împăratul Furtună
Și-mi place ca vîntul să zbor pe șosele.
Cum zboară săgeata din arc
Și luna-n galop printre stele.*

Împăratul se amuza, ridea tare, claxona, întindea pinzele pe catarg și mașina lui zbura, dacă se poate spune așa.

Păsăroii, văzînd că nu-l amenință nici o primejdie, s-a așezat mai bine pe creanga lui pregătindu-se să asiste la spectacolul pe care îl oferea împăratul. Una ca asta nu mai văzuse. „Să mori de ris, nu alta!” Și a început să ridă în hohote, numai că tot rîzînd, s-a pomenit deodată luat pe sus de pe creanga lui și tirat prin aer de virful catargului, de parcă era o eșarfă. Și ce, e rău să fii eșarfă? Nu-i rău, numai că păsăroii noștri nu prea aveau chef să fluture în ziua aia.

Împăratul, ridicîndu-și din întîmplare ochii spre cer, l-a văzut pe păsăroi și a oprit mașina, frînînd brusc. Așa frînă a pus încît păsăroii, neatenți, s-a trezit azvîrlit prin aer și a aterizat pe șosea așa cum aterizează pietrele: buf! (Vă dați seama, sper, că un avion n-ar ateriza în felul acesta niciodată!) Și, cum nu mai aterizase niciodată în felul acesta, păsăroii l-a și leșinat de frică.

Împăratul, după ce norul de praf ce însoțea mașina s-a risipit, a coborît de la volan și s-a apropiat de păsăroi. Tare uimii mai era. Nu înțelegea cum de ajunsese acolo pasărea aia uriașă.

„La te uita, se mira el, o pasăre sub roată! Am lovit-o, vai, din greșeală. Îmi pare rău de biata zburătoare, dar nu se trece strada, în zbor, la repezeală. Acuma, ce să facem cu biata zburătoare? S-o pun frumos în iarbă? Gîndește-te-mpărate, mai trage-te de barbă... Hei, mi-a venit idee... Idee de-mpărat! Eu cred că păsăroii e bun și de mîncat. Un păsăroi ca asta era mai bun de paj... dar, fiindcă nu mai suflă, să-l pun în portbagaj...”

Și împăratul a luat păsăroii de-o aripă, l-a aruncat în portbagaj, apoi s-a așezat la volan, a întins pinzele și a zburat ca vîntul și ca gîndul pînă la palatul lui.

Nici nu s-a auzit bine zgomotul produs de mașina împăratului și curtenii, care îl așteptau, au și deschis porțile mari, de fier, ale palatului. Toți slujitorii se agitău, se foliau de colo-colo, unii se prefăceau că smulg iarba dintre pietrele cu care era pavată curtea, ca să-i vadă împăratul cînd va coborî din mașină ce harnici sînt, alții, dimpotrivă, nu făceau nimic, și încremeni-seră aplecați din mijloc, făcîndu-i astfel o plecăciune împăratului, ca să-i vadă acesta ce sfințici supuși și credincioși sînt ei.

Crainicul, care anunța de obicei intrările în palat, a început să strige: „Sosește împăratul. Treziți-vă, curtenii! Sosește împăratul!”, dar deodată și-a dat seama că vorbea prostii și s-a ascuns după o coloană de marmură. Cum adică „treziți-vă, curtenii”? Îndrăznea cineva să doarmă la ora aia, cînd împăratul era treaz? „Să sperăm că nu m-a auzit”, își spunea, tremurînd de frică, bietul crainic. Dar, chiar dacă l-ar fi auzit ce gogomăanii spusese, împăratul nu avea timp pentru el. Cum a coborît din mașină, a și început să poruncească:

— Să vină bucătarul palatului degrabă!

Curtenii, agitați, au început să murmure pe la colțuri:

„Împăratul l-a chemat pe bucătar?”

„Mare minune! Nu s-a mai întîmplat așa ceva niciodată...”

„De obicei, cînd venea cu mașina de la plimbare, împăratul îl chema pe mecanic...”

„...ca să-l ducă mașina în garaj.”

Unul dintre curteni a îndrăznit totuși să-l întrebe pe împărat (ceilalți alergau să-l aducă pe bucătar, să-l smulgă de lingă cratițele și cazanele lui de ciobă):

— Dar ce s-a întîmplat, Măria Ta?

Împăratul, spre mirarea curteanului îndrăzneț, era vesel:

— Veniți cu toți, curtenii, soldații... Ei, hai, aveți puțin curaj. Atenție! În clipa asta, o să umblăm în portbagaj!...

Dar împăratul „n-a mai umblat în portbagaj” fiindcă bucătarul a fost adus de curteni și depus în fața lui. Bietul bucătar, gras cum era, tremura ca o pitie de frică. „Te pomeniști că împăratul a mîncat ceva gătit de mine și nu i-a plăcut? Da” ce-a mîncat? Sărmăluțe cu smîntînă și mămăliguță?

Pai, erau așa de bune, că abia m-am abținut eu să nu le măninc pe toate și să-i las și împăratului cîteva, de poftă... Pui fripti la frigare și umpluți cu ciuperci? Nu se poate. Din zecă pui, elți am pus la foc, abia mi-au scăpat mie, ca să nu-i roriți, doi pușori mai micuți și vreo cîteva aripioare..."

Însă împăratul se uita așa de încruntat la bietul bucătar, încît acesta a început să se hîlbîie:

— Am sosit, împărate lumine! Am sărit din somn ca pește de la apă... Dar ce spun? S-a îngrozit bucătarul. Nici măcar nu dormeam! Stăteam doar așa, rezemat de cazanul cu ciorbă, cu ochii închiși, și așteptam ordine de la Măria Ta, și în timpul asta mă gîndeam...

— Așa! a ris împăratul, va să zică nu dormea? Stătea doar și te gîndea de mincăruri să gătești... desigur, împăratești...

— Desigur, împărate lumine. Mincăruri împăratești. Numai mincăruri împăratești.

Împăratul și-a rotit privirile peste spinările aplecate ale supașilor: Cu toții erau încremeniți de frică. Măria Sa se bucura în sinea lui și era tare mulțumit că, uite, toți îi știu de frică. Ba, încă, observase el, unii supași tremurau alt fel de tare, de credeai că tremură de frig, nu de frică.

— Bine, a zis împăratul. Ia să vedem, bucătare, ce ne dai de mincare? Sper că te-ai gîndit la ceva de soi... Vreun crap prăjit, stropit cu usturoi?

Bietul bucătar o băgase pe minecă. („Ce-o fi și asta: „s-o bagi pe minecă”? se mira porcelușul, dar n-a îndrăznit s-o întrerupă pe fetiță, ca nu cumva să se supere pe el și să nu-i mai povestească. E drept că toate astea se petreceau într-un vis, dar poți să știi dacă nu cumva fetițele se supără sau nu și în visuri?)

„Hait! și-a zis bucătarul. Pe unde mai scot cămașa? (Porcelușul: „Him! Asta ce-o mai fi?") Pînă aici m-a fost. Am dormit toată ziua și n-am gătit nimic. Ce-i dau eu împăratului acum de mincare? De emoție, de frică, de îngrijorare — bucătarul era leacard de transpirație. Mii de picături de apă îi curgeau de pe frunte, îi picurau pe nas și apoi cădeau la picioarele lui, adunîndu-se într-o adevărată bălă. Bucătarul era tare îngrijorat: „Balta se mărește, se tot mărește, iar eu nu știu să înot! Și asta m-ar fi nimic pe lângă ce mă așteaptă din partea împăratului, cînd o auzi că îl las să flămînzească!"

Împăratul începuse să se strîmbe de parcă îl strîngeau pantofii. „Ce-o fi cu bucătarul ăsta, de nu zice nimic? Doar l-am întrebat ce mi-a pregătit de mincare, nu? Sau nu l-am întrebat?"

Împăratul a privit bănuitor în jurul lui. „Pe cine să întreb dacă l-am întrebat sau nu pe bucătar de cumva mi-a gătit sau nu ceva pentru prînz? Aoleo, ce frază! a gemut împăratul. Bine că nu m-a auzit nimeni cînd am gîndit-o, înmăp ar fi ris și curcile de mine, cu toate că ele nu știu carte."

Împăratul a privit în jurul lui. Bucătarul tăcea. Trebuie, deci, să ia o

hotărîre. „Dar care, sau ce, sau cum? Bum-bum-bum-bum-bum-bum-bum!"

Bucătarul și-a sters fruntea de transpirație și a zîmbit. „Ura! am găsit ce să-i răspund împăratului! O să-i spun o minciună, și gata. Inventez eu ceva, că n-oi fi chiar atât de prost.” Și chiar i-a și venit ideea, adică minciuna despre care era vorba, și-a zîmbit încetînat de sine însuși. „Mare mincinos mai sînt, zău așa! Sînt un mincinos atât de mare, încît ar trebui să-mi schimb meseria...” Însă, privindu-l cu regret pe împărat, a oțlat: „Din păcate, postul de „mincinos” e ocupat...”

„Mare minune, a ris porcelușul. Auzi, «o» cu pat! Va să zică, există chiar și așa ceva în lumea asta, numai eu habar nu aveam. Iată ce înseamnă să fii prost! Da, dar ce înseamnă să fii deștept? Nici asta nu știu...”

Împăratul începuse să țuească, așa că bucătarul și-a turuit minciuna: — Văi de păcatele mele Măria Ta! „Auzi, ce minciună! Altă minciună. Eu nici măcar nu am păcate! Sau e un păcat să dormi? Ba nu, păcat e

să îi trezit din somn tocmai în clipa cînd visezi că măninci niște plăcinte cu brînză de să-ți lingi degetele de gustoase ce erau, zău așa!") Vai de păcatele mele, Măria Ta! a strigat iar bucătarul. Toată ziua n-am dormit. M-am tot gîndit, și mi-am stors mîntea, așa cum se stoarce o lămlie, ca să alcătuiască meniul și, în fine, mi-am zis că cel mai bine ar fi să gătesc o supă gustoasă...

Bucătarul face o plecăciune, tușește de cîteva ori, ca să-și dea importanță, și începe să recite:

*O, leușteanul vine în pîcă,
Iar fluturii culeg din cer salate,
Un strop de-oțet și cită sănătate
Va avea mușchiul fript în... ambalaj!*

Curtenii se întreceau în a lăuda priceperea și talentul bucătarului, dar împăratul se luase cu mîinile de cap.

„Bucătarul meu a greșit rețeta. Asta e rețeta pentru friptură, nu pentru supă...”

Deodată, împăratului i-a curs o lacrimă pe obrazul stîng. Îi era milă de bietul bucătar.

„Gătea mîncăruri atît de gustoase, și... ehei! dar cîte cuvinte de laudă nu se pot spune la adresa unui bucătar priceput. Numai că, săracul, i-a slăbit memoria de cînd tot stă lîngă oalele și cratițele și cazanele sale pentru ciorbă și de cînd se coace la căldura cuptoarelor, ca un cartof tăvălit prin cărbuni aprinși. Cred că ar trebui să-l las să se mai odihnească, bietul de el...”

Bucătarul zîmbea mulțumit, crezînd că l-a dat gata pe împărat cu rețeta lui. „Of, am scăpat. Sper că Măria Sa este mulțumit, altfel trebuie s-o iau de la capăt, și zău că este greu să gătești în versuri...”

Împăratul nostru, om bun la inimă, văzîndu-l pe bucătarul lui cît de fericit este, i-a mai vrut să-l supere și, ca să-l scoată din încurcătură, i-a zis:

— Sînt mulțumit de tine, bucătare, dar vreau să te mai pun la o ncercare. Uite, voi scoate acum din portbagaj... Un?... Ei, ia ghiciți...

Curtenii, veseli:

— Un iepuraș!

— Stați un pic, nu vă grăbiți în garduri să nimeriți. La noi pasărea-i cea care, fără să aibă vreo vină, stă închisă în mașină, iară bucătarul meu, o s-o facă ciorbă, zău! Așa că, să ne grăbim, și iute să-l pescuim, pe al nostru păsăroi, împănat cu usturoi...

(„Nu vād eu bine, sau împăratul ăsta vorbește în versuri?” s-a mirat purcelușul Gheorghită, dar Alexandra a ris de el: „Ehei, prietene, se zice «nu aud eu bine», fiindcă eu povestesc nu desenez, ca să te înșele ochii!” „Ai dreptate, a oftat purcelușul. Abia acum îmi dau eu seama că în vis

oamenii își pot ghici gîndurile unii altora și din cauza asta, probabil, fiecare om are grijă să viseze de unul singur și nu împreună cu alții, pentru ca... Pentru ca să ce?” Purcelușul nu mai știa, așa că s-a așezat mai bine la umbră și a început să asculte cu atenție ce îi povestea Alexandra.)

Numai că, a continuat fetița să povestească, în clipa în care împăratul a deschis portbagajul, păsăroiul nostru a și zburat, dînd repede-repede din aripile lui uriașe, și s-a oprit drept în cîreșul din grădina împăratului, care a început să plîngă (împăratul, nu cîreșul):

— Vai ce păcat, vai, ce păcat! Păsăroiul era viu, dar eu cum era să știu?! Iute, curtenii și soldații, pe-aripioară să-l vînați! Vreau să-l prindeți imediat, că-n cîreș s-a cocoșat și s-a pus pe-nfulecat... Eu atît vă poruncesc, altfel vă nenorocesc!...

Intr-adevăr, păsăroiul, de cum s-a văzut în copac, a și început să mîncească cîreșe. Oare, nu asta visase el în timp ce zbura împreună cu Botgros, cu prietenul lui care — ofta el — se pierduse cine știe pe unde? Așa că, a început să adune cîreș și pentru prietenul lui și să le pună într-o pungă pe care o găsise în buzunarele pantalonilor. Da' înfuleca păsăroiul — vorba împăratului — la cîreșe, de ziceai că e rupt de foame. Da' rupt așa, de-a binelea, cum se rup pantalonii copiilor în genunchi, cînd se împiedică de vreo piatră și se duc de-a berbeleacul, iar piatra nici măcar nu-și cere scuze că a trecut strada tocmai cînd fugeau copiii pe acolo. Uite așa sînt pietrele astea: n-ar scoate o vorbă de scuză, chiar cînd sînt vinovate, ca în cazul nostru. Nu zic nimic nici măcar atunci cînd li vād pe copii cum se țin cu mîinile de piciorul lovit și plîng de ți se rupe sufletul de mila lor. Așa sînt pietrele astea... pietre, ce vrei!

„Ehei, da' bune mai sînt cîreșele astea!” își spunea păsăroiul.

Împăratul răcnea furios:

— Să se scoale toată țara și să prindă-odată fiara! Mă lasă făr-o cîreșă, pasărea asta trufașă!

Dar curtenii, încremeniți de uimire, stăteau ca statuile în fața împăratului și nici măcar să respire nu mai îndrăzneau, iar Măria Sa se enerva și mai tare:

— Ce sînt eu în ochii voștri, împărat sau cucuiva? Alergați, nu stați ca proștii, și prăjiți-l în tigăie!

Numai Bică, un cățel nostim, nu s-a pierdut cu firea și a început să latre furios. Păi, cum ai fi vrut să tacă tocmai el, care era polițistul împărăției? Plin de curaj, bătînd zdrăvăn pasul de defilare, ca soldații, de se zguduia împărăția, Bică a plecat la atac, lătrînd cît îi ținea gura:

*Eu sînt cățelul polișit
Și de nimeni nu mi-e frică.*

*Pe bandit îl iau de piept
Și-l întreb:
De ce nu lași împăratul
Să-ncălzească-n tihnă patul?
Vrei să-i tulburi somnul dulce?
Nu lași omul să se culce?
Ei, atunci, la beci cu tine,
Și să îți fie rușine!*

Curtenii, treziți parcă din somn, au luat-o după cățelușul polițist, cîntînd și ei:

*Foaie verde de butoi
Să-l prindem pe păsăroi!*

Nu mai că păsăroiului puțin îi păsa de Bică și de toată mulțimea aceea amenințătoare, ce se îndrepta spre cireș. „Să-i văd eu cum or să se cocoșe după mine! Ce cred ei, că m-am speriat eu de cîntecele lor? Păi, dacă vor, știu și eu să cînt, numai că n-am voce! Mai bine să mai culeg cîteva cireșe pentru prietenul meu, Botgros, și apoi să-mi iau zborul!”

Păsăroiul s-a întristat amintindu-și de prietenul lui. „Abia acum îi simt lipsa! Ce bine ne-am fi distrat, noi doi, mîncînd cireșe!”

— Ai dreptate, fetițo, a zis purcelușul. Ce s-a întîmplat cu Botgros? El unde a rămas?

Floarea avea petalele albastre și o albină îi dădea mirată tîrcoale. Era o albină micuță, abia ieșită la zbor... pentru prima oară în viața ei, cum îi spusese o albină bătrînă și simpatică, și nu știa ce să-i răspundă.

Floarea a clipit veselă din pleoape și genele ei lungi au strălucit în soare ca niște fire de aur. Nu mai văzuse floarea noastră în viața ei o albină atît de nostimă. „Auzi, să-mi dea ocol ca un cîine unui os, și să nu îndrăznească să se scufunde în parfumul petalelor mele.”

— De ce ești albastră? a șoptit albina și s-a oprit din zbor pe un ciulin portocaliu, care dormea și sforăia încetîtor ca un bondar răsturnat în iarbă de vîntul cel pus veșnic pe șotii.

— Nu știu, a zîmbit floarea, și șoapta ei a picurat ca o lacrimă din ochii unui copil.

Ciulinul portocaliu s-a trezit din somn și a mormăit supărat:

— Hei, care nu mă lași să dorm?

— Eu, a zis albina. O întrebam pe floare de ce este albastră, dacă nu te superi.

— Ba mă supăr, a pufnit ciulinul portocaliu. Pe mine de ce nu mă întreabă nimeni de ce sînt portocaliu?

— Fiindcă ai țepi, a ris floarea, și nimeni nu te iubește.

Ciulinul și-a plecat capul amărît și a închis ochii. „Are dreptate floarea, pe mine nu mă iubește nimeni. Eu am țepi. Da' de ce, oare, am țepi?”

— Ai țepi? s-a mirat albina care ieșise pentru prima oară în viața ei la zbor ca să culegă polen de la flori. De ce ai țepi?

Dar ciulinul portocaliu n-a mai vrut să discute cu nimeni și și-a înfioat țepii ca un arici cînd este atacat de vulpe.

Floarea albastră, obosită de cît vorbise, a adormit și a început să viseze că este pasăre și că zboară... și era atît de bine...

Deodată i-a apărut în față, căzînd parcă din cer, o pasăre cam de mărimea unei vrăbii, cu pieptul roșu și ciocul gros.

— Tu cine mai ești? a întrebato floarea albastră și a început să dea mai repede din aripi, ca să zboare alături de pasărea cu pieptul roșu ca o petală de trandafir sălbatic.

— Eu sînt un cireșar, a răspuns Botgros, și aveam un prieten, dar m-am ascuns și ne-am pierdut.

Pasărea și-a clătînat mirată capul cu petale albastre.

— Vă rog frumos, a șoptit, emoționată, albina care ieșise pentru prima oară la zbor, de ce sînteți albastră? Și dumneavoastră, de ce aveți pieptul roșu?

Botgros, care nu era de ieri, de alaltăieri pe lumea asta, a înțeles imediat de ce era curioasă albina: ea nu știa nimic, nu cunoștea pe nimeni, ieșise pentru prima oară la zbor. „Numai că, se temea Botgros, dacă mai pierde timpul sînd la tailas cu florile și păsările, o s-o apuce seara, și va trebui să se întoarcă la stupul ei fără să fi cules nici un pic de polen... Ce-or să spună celelalte albine, care muncesc neîncetat de dimineață pînă seara pentru stupul lor? Păi! Să-și piardă timpul bizînd cît e ziua de lungă cu florile?”

Nu ajunge că stupul își are trîntorii lui? Albina se hrănește cu neclarul ascuns în flori și cu polenul de care se umple pe piciorușe. Dar, pentru a-și culege hrana, trebuie să zboare necontenit, de la o floare la alta, cît e ziua de lungă. Tot albinele lucrătoare, cum li se spune, trebuie să fabrice și fagureii din ceară — ceară pe care tot ele o fac! — în care își depun neclarul și polenul... Și tot Albina, care muncește toată ziua, trebuie să-și apere și stupul... Numai trîntorul bizlie degeaba, vrînd să ne facă să credem că nu mai poate de altă muncă... Dar pe cine mai înșală bizlitzul lor? Așa că

albina noastră trebuie săfătuită să-și vadă de treabă și să lase în pace florile.

— Ce dacă floarea asta are petalele albastre? Așa le are ea. Alte flori sînt albe, altele roșii sau portocalii, unele au un miros pătrunzător, altele nu...

Dar, pînă să-i răspundă Botgros (doar albina îl întrebese de ce are pieptul roșu, nu-i așa? și, cînd ești întebat, trebuie să răspunzi, așa e politicos!), a sosit în zbor o altă albină și a început s-o certe pe surata ei mai tînăra:

— Ia ascultă, surioară, ce-ai făcut pînă acum? Mă uit la tine și văd că nu ai nici un pic de polen pe piciorușe...

— Nu o certa, a șoptit floarea albastră, surioara ta a stat de vorbă cu noi, păsările.

Albina a ris:

— Cum, tu ești pasăre?

— Da' ce sînt?! s-a mirat floarea albastră.

— Ești floare desigur!

— Sînt floare?! a mormăit supărată floarea cu petalele albastre. Ce păcat, îmi plăcea atît de tare să zbor...

Și, pînă să mai spună ceva Botgros, cele două albine s-au și îndepărtat în zbor, oprindu-se cîteva clipe pe fiecare floare de pe cîmpia luminată de soarele strălucitor.

— Acum ce mai facem? a întebat floarea și a oftat tristă.

— Acum eu plec să-mi caut prietenul, de care m-am pierdut, a spus Botgros.

— Ce interesant! s-a bucurat floarea cu petalele albastre, care se credea pasăre, cum adică te-ai pierdut?

— Păi, simplu, a zîmbit Botgros, mirîndu-se de naivitatea florii. Stăteam cu prietenul meu, păsăroiul, în copacul ăsta, și deodată s-a stîrnit o gălăgie... de parcă se crăpa cerul deasupra noastră, iar pe drum se rostogolea un munte uriaș de praf... Bîrrr! m-am speriat și m-am ascuns într-o scorbură...

— Și cu prietenul tău ce s-a întîmplat? L-ai lăsat singur?! a mirat floarea.

— Din păcate, mi-am pierdut capul și am uitat de prietenul meu. Crezi că o să mă lerte?

Floarea a stat o clipă pe gînduri și apoi a oftat.

— Cred că o să te lerte, a șoptit ea, deși, dacă mă gîndesc bine, pe un prieten nu-l lași niciodată la greu... Cum se spune? „Prietenul la nevoie se cunoaște!”

— Ei, să vedem ce-o mai fi! a spus Botgros și s-a pregătit să-și ia zborul.

— Dar ai măcar idee unde o fi prietenul tău? a mai zis floarea albastră care credea că este pasăre.

— Cred că știu, a zis Botgros. Prietenul meu, păsăroiul, o fi acum în cireșul împăratului. Nici nu bănuiește, săracul, ce pericole îl așteaptă. Împăratul ăsta are niște cîini tare răi...

— Așa! s-a mirat floarea. Știi ceva, prietene cireșar, să treci pe-aici și să-mi povestești ce s-a întîmplat cu păsăroiul...

— O să trec, a promis Botgros, și și-a luat zborul grăbit, fiindcă prea mult stătuse la taclale, ca un trîntor ce blîzie degeaba, or el avea treabă: trebuia să-l salveze pe prietenul lui, păsăroiul, care zbura atît de frumos...

Ehei, dacă ar fi știut Botgros ce se întîmplă la palatul împăratului, în ce pericol este prietenul lui...

Cireșul în care se oprise păsăroiul fusese înconjurat de curtenii împăratului, cîinii lătrau infuriați, iar soldații își pregăteau sulitele și arcurile, își potriveau săgețile pe corzile ce zbrînliau de întinse ce erau și se pregăteau în leul acesta să-l vîneze pe Păsăroi.

În fine, abia acum observase și păsăroiul ce primejdii îl pîndește, și se speria de-a binelea. „Ce mă fac eu acum? Cum o să mă scap de aici?”

— Haideți, acum îl prindem! se îndemneau curtenii împăratului unii pe alții, dar nici unul din ei nu îndrăznea să se cațere în cireș.

— Aveți răbdare, strigau arcașii, numai să-l ochim noi bine, și o să-l trimitem o ploaie de săgeți, de n-or să-i mai placă în viața lui cireșele...

Și tocmai în clipa în care arcașii se pregăteau să dea drumul săgeților din arcurile întinse bine, Botgros a țîșnit spre păsăroi dintr-un nor violet, care voise să îl ajute, și venise împreună cu el, ca să îl ascundă și să se poată apropia astfel de cireș, așa cum se ascund iepurii, pe cîmp, în tufisuri, iar vînătorii trec pe lîngă ei... mai-mai să-i calce pe coadă, și nici prin gînd nu le trece cît de aproape a fost vînatul lor...

Păsăroiul, cînd l-a văzut pe Botgros, speriat cum era, a început să plîngă:

„Uite că prietenul meu m-a uitat!”

— N-avem timp de lacrimi! l-a strigat Botgros. Dă din aripi și să dispărem de-aici pînă nu e prea tîrziu...

Și păsăroiul a început să zboare alături de prietenul lui, dispărînd ca și cînd nu ar fi trecut pe-acolo niciodată, iar curtenii și soldații se minunau în gura mare, zicîndu-și că niciodată nu au mai văzut vreo pasăre care să zboare atît de frumos... „Așa de frumos zbura păsăroiul ăla, își ziceau ei, înclîcî crederi că este om, nu pasăre...”

Nu mai împăratul, necăjit că li scăpase Păsăroiul, și că mai rămăsese și fără cireș pe deasupra, se trîntise la pămînt și plîngea de țî se rupea inima de mila lui:

*Mi-a zburat prada din mină. Hi-hi-hii!...
De necaz, n-am să mai dorm o săptămînă...
Ah, dac-aș putea să zbor,
Să mă-nalț pînă la nor...*

Unul dintre curteni, venindu-i o idee, a început să strige:

*Aduceți înde baloane,
Împăratul vrea să zboare...*

Și baloanele au fost aduse într-o clipă, iar împăratul, fără a mai sta pe gânduri (doar de aceea-i împărat!) s-a prins bine cu mâinile de sforile cu care erau legate baloanele și a început să se ridice în aer. Numai că, văzându-se deasupra palatului, l-a cuprins teama și a început să se jelească:

*Cu baloanele, vai, zbor,
Cu o pasăre spre nor...*

Un copil, amestecat prin mulțimea oamenilor mari, care rămăseseră cu gurile căscate, a început să strige:

Uite, zboară împăratul...

Dar tatăl lui, care îl ținea de mână, că să nu-l piardă prin mulțimea ce fremăta ca valurile mării când se pornește furtuna, a spus râzînd:

*De zburat, îl văd că zboară,
Dar să-l văd cum mai coboară...*

Împăratul, căruia puțin îi păsa de ce se mai întimpla pe pămînt, plîngea din ce în ce mai tare:

*Val de mine, mor de frică,
Baloanele mă ridică...
Vreau degrabă să cobor,
Nu mai vreau deloc să zbor...*

Însă împăratul a zburat, și a tot zburat, pînă s-a pierdut în depărtări. Iar copiii stăteau, cîntecul de ziua de lungă, cocoșajii în cîreșul care acum era locul lor preferat de joacă.

Purcelușului Gheorghică îi plăcuse tare mult povestea, și rîdea vesel, însă și mai tare rîdea Alexandra. Fetiței îi dăduseră lacrimile de atîta ris.

Însă purcelușul s-a întristat.

— Ce ai?! s-a mirat Alexandra. Nu ți-a plăcut povestea?

— Ba da, a suspinat purcelușul, însă nu-mi place că s-a terminat.

Fetița l-a mîngîiat pe cap, că să-l liniștească, și l-a spus:

— Dar nu s-a terminat povestea, purcelușule... Oho, mai avem multe povești, care abia așteaptă să vină la noi și să ne înveselească...

— Spui adevărul? a mormăit Gheorghită. Parcă începuse și el s-o creadă pe fetiță.

— Sigur că spune adevărul, s-a auzit o voce.

Gheorghită a privit cu teamă în jurul lui, dar nu se vedea nimeni, doar florile se legănau ușor în bătaia vântului...

— Eu sint, ariciul! s-a auzit dinspre o tufă de flori.

— Ariciul! s-a mirat Gheorghită. Și ce vrei, ariciule?

— Am și eu... povestea mea, a zis acesta și a oftat.

— Și de ce oftezi, ariciule? Nu cumva povestea ta nu e frumoasă?

— Ba e frumoasă, a răspuns ariciul, numai că eu nu știu să povestesc...

Purcelușul s-a intristat.

— Ce ne facem? Ariciul ăsta, cu toate că are țepi, nu știe să povestească...

— Nu-l nimic, purcelușule, a ris Alexandra. Uite, o să-ți spun eu povestea ariciului...

Și Alexandra a început să povestească, iar purcelușul s-a culcat la umbra unei floricele galbene cu miros îmbătător...

Ascuns după un scalet, unde stătuse vreme îndelungată cu ochii închiși, ariciul a auzit deodată un foșnet lângă el. Parcă din stînga venea foșnetul acela, ba nu, din dreapta, dar ce importantă avea „direcția” din care venea foșnetul, cînd bietul arici, speriat cum era, nu mai avea putere nici măcar să se ascundă?

Foșnetul s-a auzit din nou, parcă și mai aproape, cam de la o lungime de mustață de bietul arici ce tremura de-i clănțăneau dinții în gură, dar despre ce fel de mustață o fi vorba?

Vulpea, de exemplu, are o mustață... Ehe, e mai bine să nu faci cunoștință cu ea... pe cînd mustața vîntătorului este lungă, lungă... și are și două țevi ce scîlpesc în soare...

Foșnetul era cam așa: fiș... fiș... dar nu se ivea nimeni în urma aceluia foșnet. Dacă auzi un lătrat, precis că o să apară un cline după el. După un mieunat, o să se ivească o pisică. Dacă auzi un duduie de motor, precis o să apară o mașină după colțul străzii, așa că e mai sănătos, dacă îți la pielea ta de arici, să nu treci strada pînă nu vezi mai întîia mașina, și o lași să se ducă...

Dar foșnetul acesta?

„Să fie vîntul? se întreba ariciul. Vîntul alunecă lin peste frunze, printre ierburile care se lasă legănate și adorm și visează că sînt o ploaie caldă și mîngîietoare și numai cînd este supărat se aruncă furios asupra copacilor din pădure și le rupe crengile. Altfădată, vîntul răstoarnă culburile păsărilor, tulbură izvoarele și lacurile, și broaște, speriate de moarte, se ascund pe sub maluri și nu le mai vezi țopîind la soare și orăcîind de ne asurzesc

pe toți, așa cum fac în diminețile călduroase și liniștite. Păi, astăzi este chiar o astfel de zi: călduroasă și liniștită! Atunci, ce este cu foșnetul ăsta groaznic? Cine îl face? Of, eu nu mai pot... Eu mă ascund... sau o iau la fugă...”

Și ariciul a fugit, și a tot fugit, pînă cînd foșnetul acela a dispărut.

„În fine, acum pot să răsufliu și eu ușurat”, a oftat ariciul. Și era tare mulțumit fiindcă avusese și el o aventură... „Ehei, ce aventură... îngrozitoare, zău așa!”, cu care se putea acum lăuda luni de zile...

Și, bucuș că are cu ce se lăuda, ariciul s-a îndreptat spre luminișul pădurii, unde spera să-și întâlnească vreun prieten căruia să-i povestească...

Numai scaletul sub care lenevise toată dimineața ariciul nostru, rămăsese singur și foșnea mai departe: fiș... fiș...

Îmi vine să plîng, a oftat Gheorghită.

— Stai, nu plînge, a zis, veselă, Alexandra. Uite, o să-ți spun altă poveste...

— Numai așa?

— Bine, o să-ți spun mai multe, numai să nu plîngi.

— Atunci, nu mai plîng, a zis Gheorghită și a zîmbit așa cum zîmbesc copiii în somn cînd visează că mîncă prăjituri gustoase...

„Nu mai vine odată primăvara... plîngea greierașul văzînd cum din cerul înalt și plumburiu se prăvălesc peste pămînt mii de petale albe ca florile de cîrpe. Numai că petalele astea sînt reci. Uite, una singură dacă îți cade pe vîrfu nasului și s-a zis cu tine: îngheți de nu te mai vezi; te doare gîtul și strănute!”

Greierașul se înfofolese bine în paltonul pe care, prevăzător, și-l cumpărase încă din toamnă. „Așa, să nu mai spună... știu eu cîne, că sînt pierde-vară...”

Dar nu mai putea să vorbească de frig. Soarele scăpărase o secundă, ca un tăciune aprins de sub cenușa din vatră, apoi se ascunsese după nori. Nici lui nu-i venea să-și scoată nasul din birlogul în care se ghemuise ca un urs. Stătea acolo și dormea.

„Și dacă doarme, s-a gîndit greierașul, visează, nu? Da’ ce visează Soarele, iarna, în vîzuiina lui?” Greierașul nu știa.

„Ei bine, s-a hotărît el, o să-l întreb pe Soare ce-a visat abia la primăvară... dar pînă atunci, birr! Mă duc să... hăp! Mă duc să mă culc...”

Dar, chiar în clipa în care și-a terminat fetița povestea s-a auzit un strigăt și purcelul s-a închis ochii de frică. El credea că, dacă închide ochii și se face întineric, nu-l mai vede nimeni...

— Aoleo... Vine iarna!

Toate jucăriile au tresărit. „Cine se vaită? Ai impresia, cînd auzi parcă din pămînt izvorînd o voce subțirică și speriată, că te amenință o primejdie...”

— Cine să fi fost? a întrebat în șoaptă, speriat rău de tot, iepurașul de catifea cu codița albă.

— Eu cred că a fost... aaa... habar n-am cine a fost, a suspinat, trist, elefantul de cauciuc, fiindcă voise să le arate prietenilor lui din lada cu jucării ce deștept este, dar abia acum își dădea seama că nu știa cine ar fi putut să strige... „Altădată să mă gîndesc mai bine mai înainte de-a deschide gura ca să spun ceva”, și-a zis el și și-a ascuns capul sub urechile mari ca niște frunze de palmier.

Și din nou, în liniștea care se lăsase, s-a auzit vocea acea subțirică și speriată:

— Aoleo... Vine iarna!

Animalele din cutia de jucării au tresărit, dar n-au mai îndrăznit nici măcar să răsuflă, de speriate ce erau, numai Baribalul a ris încet și și-a frecat botul cu lalele...

— Ei, dar tu nu știi ce este Baribalul, nu? Baribalul este ursul negru american, care se hrănește cu fructe și cu miera din stupii sălbatici din pădure, este sprinten, îi place să înoate și se catără cu ușurință în copaci, l-a explicat fetița purcelușului.

— Dar, stați puțin, a mai zis Gheorghică, eu am văzut la Grădina Zoologică și alți urși. Unul brun, de exemplu, care trăiește la noi în țară, sau ursul alb de la Polul Nord...

— Ai dreptate, a zis Baribalul, dar cine tot strigă disperat că vine iarna?

— Da, chiar așa! Cine strigă? au zis, în cor, toate animalele. Nouă ne este frică...

— De ce vă este frică? s-a mirat Baribalul. O să vă apar eu, și nu o să vă facă nimeni nici un rău...

— Ai dreptate, a oftat ușurată vulpea, apoi și-a scos botul ascuțit afară din lada cu jucării.

Și vocea subțirică și speriată s-a auzit iar.

— Nu vă speriați, prieteni. Eu am strigat. Eu, greierașul!...

— Ofl ce spăimă am mai tras...
— Și, mă rog, de ce strigai? a întrebat girafa.
— Fiindcă vine iarna, n-ai auzit?
— Și ce dacă vine iarna?
— Păi, da, țien... ce-ți pasa? Tu ești o girafă de cauciuc, dar eu sînt un greieraș adevărat, și vine iarna, și eu... toată vara am cîntat, după cum zice furnicu, dar proviziile n-am adunat...
— Și de ce n-ai adunat proviziile? Ce făceați toată ziua?
— Păi... ziua dormeam, iar noaptea... cîntam.
— Foarte bine, să cînti și la iarnă.
— Da! ce-o să măntînc!
— O să-ți împrumute cineva mîncare, n-or să te lase prietenii tăi să mori de foame, că doar pentru ei ai cîntat, nu-i așa?
— Așa este! zise furnicu, nu-l las eu pe bunul meu prieten cîntăreț să moară de foame. Cîteva grăunțe s-or găsi și pentru el...
— Ei, vezi, intervine Baribalul, nu o să mai mori de foame. Hai acum să ne jucăm!

— Nu ne jucăm, se bucură greierașul, dar privește în jurul lui dezamăgit... fiindcă s-a înnoptat și toate jucăriile au adormit... numai el își ia vioara și începe să cînte, iar lada de pe cer îi zîmbesc prietenoasă și îl mîngie pe cap cu o rază de argint...

— Mai vreau! a spus purcelușul.

— Ce mai vrei? Dulceașă? l-a întrebat fetița.

— Mai povestește-mi...

— Bine... dar să nu te mai amesteci în poveste.

— Promiți! a zis purcelușul.

— Și fetița a povestit mai departe.

Într-una din zilele trecute, melcul de apă și-a luat rulota și-a plecat în căutarea unei bălți fără broaște, care să nu-i mai orăcăie zi și noapte în cap. Melcul este, de felul lui, blind și liniștit, nici nu se aude cînd trece pe stradă, fiindcă se ferește să facă zgomot. „Dacă doarme vreun copil, nu?” își zice el, de ce să-i tulbur visele?”

Numai că, în rulota melcului s-au strecurat și cîteva broaște, ce se ascunseseră printre haine, deoarece, atunci cînd te grăbești, nu mai ai timp să-ți aranjezi lucrurile și le arunci unele peste altele, la întimplare, după cum îți cad în mină.

După vreo două zile melcul a găsit o baltă pe gustul lui, și-a instalat rulota la umbra unei sălcii și s-a culcat să se odihnească.

Nici măcar nu apucase bietul melc să închidă ochii, că broaștele au și început să orăcăie... adică să cinte, după cum pretind ele.

Melcul a sărit din pat și și-a astupat urechile, îngrozit.

„Cum, nici acum n-am reușit să scap de broaștele astea afurisite!” și a început să le caute, dar broaștele se ascunseseră bine. Una țopăia cu o pălărie de paie în spinare, alta se băgase în buzunarul unei haine, iar celelalte cine știe pe unde mai erau.

De necaz că nu poate să le găsească, melcul a început să-și arunce lucrurile din rulotă, până în clipa când n-a mai auzit nici un orăcăit, apoi a închis bine ușa, a răsucit de două ori cheia în broască și s-a culcat liniștit. Iar din ziua aceea melcul nu și-a mai părăsit niciodată rulota. Poate să aibă baltă cite broaște vrea ea! Închis în rulotă, melcul nu mai aude nimic și se poate odihni cât are el chef, iar broaștele orăcăie cât le ține gura. Însă degeaba... melcul doarme dus!

— E frumos visul ăsta, a spus Gheorghică după ce fetița și-a terminat povestea.

— Îți place?

— Sigur că-mi place...

Un fluturaș a trecut pe deasupra capului său, dar nu i-a dat atenție.

— Nu știi vreo poveste cu lounț? a întrebat purcelușul. Știi, prietenul meu...

Fetița a zîmbit.

— Ascultă, a zis ea. O să vorbesc în șoaptă, ca să nu mă audă lounț.

Și a început să povestească...

Veverița Carolina stătea îmbufnată pe cutia cu jucării. Se plictisea de una singură. Ehe, ce s-ar mai fi jucat ea cu lounț... Dar lounț era școlar acum... în clasa întâia... și se ducea la școală. „Cum o fi acolo?” se întreba veverița. Într-o zi, se hotărîse să alie cum e la școală și s-a strecurat neobservată în ghiozdanul lui lounț, dar n-a reușit să vadă mai nimic, fiindcă în ghiozdan era întuneric.

„Cel puțin dacă elefantelul Sofronie ar vrea să se joace cu mine!” ofta veverița, dar acesta răsfoia o carte cu poze și nu-i dădea atenție.

— Sofronie, a zis veverița, hai să ne jucăm împreună...

— N-am timp! a mormăit Sofronie.

— Dar ce faci?

— Nu vezi? Mă uit în cartea cu poze...

— Te ulgi degeaba, că tot nu știi să citești, a ris de el Căroline.

— Asta e drept... nu știu să citesc... Însă pozele sînt foarte frumoase.

Veverița a sărit de pe cutia cu jucării pe biroul de lemn, lângă Sofronie.

— Ce poze colorate! s-a mirat ea. Povestește-mi și mie ce vezi tu acolo, Sofronie.

Elefantul și-a clătinat trompa.

— Da' ce, tu n-ai ochi?

— Am, a zis veverița, dar sînt proastă. Eu nu știu decît să mîncine alune...

— Bine, uite. În poza asta este o capră. Și capra...

— Mie nu-mi place capra.

— De ce nu-ți place?

— Fiindcă mîncîncă frunzele pomilor.

— Lasă frunzele, acum este vorba despre altceva.

— Zău? se miră Carolina.

— Zău! spuse Sofronie. Acum capra asta se duce după mîncare, iar pe nea i-a lăsat în casă și le-a zis să nu deschidă ușa, dacă nu-i recunosc glasul, ca nu cumva să vină lupul și să-i mîncine...

— Ia te uită ce i-a dat caprei prin minte! s-a mirat veverița. Știi, Sofronie, că nu-i proastă deloc capra asta?

— Știu, rîde Sofronie, dar să-ți povestesc mai departe. Uite, în poza asta apare lupul.

— Rupe poza! strigă veverița.

De ce s-o rup?

Că să nu-i mănînce lupul pe iezi.

Ai dreptate, zice Sofronie și rupe poza din carte. De acum lupul nu-i mai poate mînce pe iezi.

— Ei, și ce se întîmplă mai departe? întrebă veverița.

Elefantul o privește intristat pe Carolina.

— Mai departe nu se mai întîmplă nimic.

— Cum așa?! se miră veverița.

— Păi, dacă nu mai este lupul în poveste, nu se mai întîmplă nimic. Capra se întoarce acasă și își găsește iezi în viață.

— Dar dacă li mînce lupul pe iezi, ce se întîmplă?

— Stai să vedem, zice Sofronie și dă pagina cărții cu povești. Mai departe... zice el, capra pregătește o masă din ceară și un scaun din ceară și sapă o groapă în care pune lemne multe și le dă foc... acoperă groapa cu o rogojină și îl invită pe lup la masă... și cînd lupul înfulecă vesel bucatele pregătite de capră, cade în foc și începe să țipe îngrozit: „Salvează-mă, cumătră capră, că nu mai fac!”

— Știi ceva, oftează veverița Carolina, pune lupul înapoi în poveste. E adevărat că o să-i mănînce pe iezi, dar și capra ce-o să-i facă la urmă, mamă-mamă!

— Nu te teme, zice elefantul și clipește vesel din pleoape. Capra o să-i spînteie burta lupului și o să-i salveze pe iezi vii și nevătămați.

— Ce bine! se bucură Carolina. Uite, mie nu mi-ar fi trecut prin minte una ca asta. Vezi, elefantule, capra asta, cu toate că face numai rău... vai de copaci cărora le mănîncă frunzele!... e mai deșteaptă ca mine.

— Ai dreptate, zice elefantul. Nici mie nu mi-ar fi trecut prin minte o idee mai bună ca să-l pedepsească pe lup, cu toate că sint elefant și am o trompă atît de lungă...

— Mi-ai promis o poveste cu Ionuț, dar Ionuț nici n-a apărut în povestea asta...

— Ai dreptate, a rîs fetița. N-ai auzit că Ionuț nu mai are timp să se joace? El se duce la școală și trebuie să-și facă lecțiile. Așa că nu o să apară nici în povestea următoare.

— Vă rog să mă credeți că eu, deși sint doar un biet borcan cu dulceață de zmeură... așa cum sint toate borcanele din lume, din sticlă, cu capac

aurit și cu etichetă pe care scrie... ei, asta-i, că eu nu știu să citesc, așa că vă rog să vă descurcați singuri cu literele frumoase desenate de pe etichetă... am și eu necazurile mele. Veți zice că, ha, ha! face pe nebulun, ce necazuri poate avea un borcan cu dulceață? Păi, tocmai asta-i necazul meu, că sint borcan și că semăn cu celelalte borcane din lumea asta. Ehei, dacă aș avea o altă formă, dacă nu aș fi pînteocos, așa cum sint acum, ci paralelipipedic ca o cutie de macaroane, cred că aș fi mai fericit, zău așa!

— Ei, ai fi mai fericit! pufnesc în rîs, de pe raftul lor, cutiile cu sardeli în sos picant: dacă ai fi paralelipipedic ai semăna cu o cutie de macaroane și cine pune dulceață, chiar și de zmeură, într-o cutie de macaroane? Fii mulțumit că ești burtos și că ai etichetă și capac aurit. Pune-te în situația noastră și atunci să te vedem... Mai ales că noi, dacă ne gîndim bine, avem o soartă atît de tristă.

— Ce soartă? se miră borcanul.

— După ce ni se la conținutul, sîntem aruncate la gunoi, nu mai folosim la nimic, pe cînd tu, borcanule, deși nu ești mai breaz ca noi, ești spălat bine, șters cu o cârpă și pus în raft, la păstrare, lingă sticle.

— Da? de ce nu sint mai breaz ca voi? se miră borcanul.

— Fiindcă te poți sparge, de-ala, burtosule! Pe cînd noi... poftim! poți să ne lovești și cu ciocanul și nu ne facem cioburi, ca tine...

Borcanelor începuse să plîngă și să ofteze. „Of, tare amarit mai sint! nimă-nui nu-i este milă de mine...”

Cutiile cu sardeli în sos picant s-au privit indispuse. Regretau acum că îi supăraseră pe vecinul lor burtos. „Dar, se gîndeau ele, de ce ne-ar fi milă de el? Soarta noastră, după ce sîntem cumpărate, este cu mult mai tristă...”

— Hai, borcanule, nu mai plînge! a șoptit o sticlă de bulion. Uite, și eu sint din sticlă, sint rotundă ca tine, am etichetă, dop, dar nu sint tristă din cauza asta. În definitiv, tu de ce suferi, de zici că ai necazuri? Ce necazuri poate să aibă un borcan cu dulceață?

— ...cu dulceață de zmeură, șoptește borcanul.

— Ei, fie, cu dulceață de zmeură, zice sticlă. Ce conțese dulceață? Poate să fie și de cireșe amare, că tot aia e!

— Ba nu e același lucru! mormăie borcanul.

— Cum adică? rîd cutiile cu sardeli în sos picant. Dulceața e dulceață... adică e dulce și gata, ce tot vorbești acolo?

— Mai mult mormăie decît vorbește, zice sticlă supărată. Eu sint o sticlă cu bulion și nu fac nazuri, nu le invidiez pe suratele mele din raftul de alături.

— Ai vrea tu să...? îi ca noi! au strigat în cor sticlele din raftul de alături. Noi sîntem umplute cu ulei din floarea soarelui, nu cu... bulion, ca tine! și au amuțit indignate. „Auzi, ce pretenție pe sticle de bulion, să spună că este la fel ca noi. Ar vrea ea! Floarea-soarelui este o plantă nobilă, nu ea

roşile... de-ala i se şi spune... *Floarea-soarelui.*"

— Voi vă certati şi eu sufăr, mormăie borcanul cu dulceaţă de zmeură.

— Dar ce motiv ai să fii trist? zice sticla cu bulion de roşii. De un ceas te tot vâicreşti şi nu ne laşi în pace să dormim. Nu vezi că e noapte? Ziua nu ne putem odihni... e atîta foială în alimentarea asta... dar nici noaptea să nu avem linişte?

— Asta e adevărat, oftează şi cutiile cu sardele în sos picant. E noapte, a ieşit luna, şi ne e aşa de somn... iar borcanul ăsta... ce-o avea de nu ne lasă în pace?

— Cum ce am? mormăie borcanul cu zmeură, nu v-am spus? Am şi eu necazurile mele...

— Şi ce necazuri ai, mă rog? strigă, dintr-un colţ, o cutie cu cremă de ghele maro.

— Ce se amestecă în vorbă şi „cremele” astea, care nici măcar nu sînt bune de mîncat! pîneste o cutie cu fidea.

— Cum, ce necazuri am? zice borcanul cu dulceaţă de zmeură. Imagina-ţi-vă ce s-ar întîmpla dacă, într-una din zile, m-ar cumpăra o gospodină cumsecade pentru copilul ei, iar acesta, băieţelul pe care îl şi văd în faţa ochilor, nu ar aştepta să-i dea mama lui o linguriţă de dulceaţă pe o farfuri-
oară curată, ci m-ar lua şi s-ar ascunde cu mine prin vreun ungher al casei, iar dulceaţa ar mîncă-o cu degetele...

— Ei, şi? a zis sticla cu bulion de roşii. Ce-ţi pasă ţie cum mîmîncă băieţelul acela dulceaţă?

— Ai dreptate, borcanule, au zis sticlele cu ulei de floarea soarelui. Dar cine ştie, poate o să ai noroc de un copil binecrescut, care nu îşi bagă degetele în dulceaţă, şi o să ne întîlnim pe rafturile cămărilor, spălate şi strălucitoare, aşa cum le stă bine unor sticle şi borcane ca noi...

— Şi încet, încet, toate sticlele şi borcanele şi cutiile de pe rafturi au adormit, mîngiate de razele blînde ale lunii, ca în fiecare noapte...

Purceluşul incremenise de uimire.

— Ce-ai păţit? a ris, amuzat, Alexandra.

— Tu povesteşti mult mai frumos decît Ionuţ, a şoptit purceluşul uşinduse speriat în jurul lui, cu teamă parcă să nu-l audă Ionuţ. Dar nu era nici o primejdie. Ionuţ dormea de mult, şi cine ştie ce mai visa şi el.

„Chiar aşa, şi-a zis purceluşul, oare ce visează Ionuţ?”

— Păi, e simplu, a zis Alexandra. Dacă vrei să ştii ce visează Ionuţ, poftim, nu ai decît să intri în lumea viselor lui...

— Da' de unde ştii tu la ce mă gîndeam eu?

— Păi, nu ţi-am spus, purceluşule, că în lumea viselor putem să ne ghicim gîndurile unii altora?!

Purceluşul şi-a clătinat capul neîncercător.

— Rîzi de mine, a zis el. Eu de ce nu pot să-ţi ghicesc gîndurile?

— Fiindcă nu vrei tu a spus fetiţa şi din părel ei au zburat cîţiva fluturi cu aripioarele mov şi s-au aşezat pe o floare.

— Ce fluturi frumoşi! a spus Gheorghişă.

„Vezi, purceluşule? Chiar la fluturii ăştia mov m-am gîndit şi eu, şi tu ai reuşit să-mi citeşti gîndurile...”

— Îmi place să mă joc aşa, Alexandra, da' aş vrea să mă joc şi cu Ionuţ. Nu mi-ai spus cum să fac...

„Uite cum — s-a gîndit fetiţa — şi purceluşul a înţeles de parcă erau chiar gîndurile lui; spune după mine:

*Un purcel cu coada creafă
A plecat după dulceaţă,
Dar dulceaţa n-a găsit
Desenată pe vreun zid,
Fiindcă el era, vezi bine,
Doar o minge cu buline,
Şi visase că-i purcel
Ca să ridem toţi de el...”*

— Mie nu-mi place să se ridă de mine, a mormăit purceluşul.

— Da' cine ride de tine, Gheorghişă?

Purceluşul făcuse nişte ochi... mamă-mamă, ce ochi mari! Mai mari decît ei însuşi. Era, acum, numai ochi, trupul îi dispăruse cu totul şi nici măcar codiţa lui răsucită ca o coadă de turbuşon nu se mai zărea...

— Cum, am şi intrat în visul tău, Ionuţ? s-a mirat Gheorghişă.

— Da, purceluşule. Nici în somn nu scap de tine...

— Bine, dar tu nu dormi, a spus, mirat purceluşul. Văd că eşti într-un parc, stai pe o bancă şi citeşti o carte.

Ionuţ a ris, amuzat.

— Of, purceluşule, tu nu înţelegi nimic. Păi, eu asta visez, ceea ce vezi tu.

— Aşa! a zis purceluşul care, de fapt, nu înţelegea nimic. El n-avea minte, după cum ştii, da' trebuia să spună şi el ceva. Şi ce carte e ala? E frumoasă?

— E frumoasă, a zis Ionuţ. E o carte pe care o citeşte în somn, ca să am ce să-ţi povestesc ţie în fiecare zi.

— Zău? s-a mirat purceluşul. Şi eu care credeam că tu inventezi poveştile.

Ionuţ a ris.

— Ba nu, purceluşule. Eu nu ştiu să inventez poveşti. Toate poveştile din

lumea asta sînt deja scrise în cartea asta și, dacă vrei, nu ai decît s-o răsfoiești în vis și să citești ce poveste îți place tie...

Purcelușul s-a călărat pe bancă, lîngă Ionuț, și a închis ochii.

— Mai bine povestește-mi tu, a șoptit el. Eu nu știu să visez, fiindcă nu am minte... Eu sînt mic... Spune-mi ce s-a mai întîmplat în povestea aia cu *pedicul*...

— Mai îți minte, a început Ionuț să povestească, că în povestea noastră cu medicul era și un biciclist care își pierduse bicicleta?

— Păi! a zis plin de sine, purcelușul, dar nu era adevărat, nu mai ținea minte nimic, fiindcă el nu avea minte, însă îi plăcea grozav să-și dea importanță. Ionuț a zîmbit, amuzat. „Auzi, ce l-am întrebat: dacă mai ține minte... Să te prăpădești de ris, nu alta... Dar, să lăsăm risul și să continuăm povestea...”

— Deci, biciclistul s-a dus la frizerie...

Frizerul nostru, Figaro, încă mai era tulburat de ceea ce văzuse el la marginea orașului: un bărbat cu niște cutii în picioare.

Cînd biciclistul care rămăsese fără bicicletă a intrat în frizerie, Figaro îi rădea barba unui omuleț care avea o frunte foarte mare, cu mult mai mare decît fruntea oamenilor despre care se spune că sînt inteligenți.

Îi săpunise fața omulețului și acestuia nu i se vedea decît fruntea de sub muntele de clăbuc alb.

— Și cum vă spuneam, povestea frizerul, am văzut cutiile și am amuțit de uimire. Doar mă știți pe mine ce guraliv sînt... Ei bine, în clipa aia eram mai mut decît o statuie mută...

— Da' ce, ai văzut și statui care vorbesc? s-a auzit vocea omulețului cu fruntea foarte mare de sub muntele de spumă albă ce îi acoperea toată fața.

— Statui ce vorbesc? s-a mirat frizerul. Păi, sigur că am văzut. Ba chiar am și discutat cu una... Era o statuie foarte bine-crescută. Eu m-am întîlnit cu ea într-un parc; era așa, pe seară, bătea vîntul și rostogolea hîrțile pe alei, dar în general era frumos în parcul acela, puteai să stai la umbră, pe o bancă și, dacă te plictiseai, aveai ce citi: inscripțiile săpate cu briceagul de vreun artist amator pe spătarul băncilor. De exemplu, una din inscripții m-a amuzat teribil cînd am citit-o. Suna cam așa: „Pe-aici a trecut Gigel, care e un băiețel, și care este cuminte...” Iar dedesubt, cu alt briceag, și cu alt scris, un alt băiețel *cuminte* îi dăduse replica: „Gigel minte!”. Am

vorbit chiar și cu statuia aia despre lectura pe care am făcut-o în parc, și statuia, deși era tristă fiindcă cineva îi desenase mustați cu cărbunele, a ris cu lacrimi. „Una ca asta, zicea ea, n-am mai pomenit. Auzi, să fie chinuite, bietele bănci, în halul ăsta. Să fie maltratate cu briceagul! Păi, cum, pe ele nu le doare? Băncile nu au suflet?”

— Și au suflet băncile din parcuri? a întrebat omulețul cu fruntea lată.

— Sigur că au și băncile suflet, a zis frizerul. Să ne gîndim doar la faptul că băncile sînt făcute din scinduri... Și scindurile au fost și ele odăi un copac, adică un brad înalt și falcic, care creștea într-o pădure. Și cine a fost la munte, a auzit cum vorbesc brazii unii cu alții, cînd bate vîntul...

— Ai dreptate, Figaro! a zis omulețul cu fruntea lată. E păcat de bietele bănci să fie chinuite în halul ăsta. Știi că eu am idei! Oho, ce de idei mai am... O să caut una bună și pentru băncile din parcuri, ca să le apăr de copiii ăștia lipsiți de suflet, care le chinuiesc.

— Frizerul tocmai terminase cu barba omulețului și îi fricționa obrații cu apă de colonie. Omulețul se strimba de usturime.

— Să știți că brazii sînt cei mai inteligenți copaci din lumea asta, a zis frizerul și a așteptat să vadă ce efect vor avea cuvintele lui asupra omulețului cu fruntea lată.

— Crezi că brazii sînt cei mai deștepti copaci din lumea asta? a întrebat omulețul privindu-l pe frizer în oglindă. De unde știi?

Frizerul era încîntat de el însuși. Izbutise să-l pună pe gînduri pe cel mai inteligent om din orașel, pe omul cu idei care avea cea mai lată frunte din lumea asta, cu mult mai lată decît frunțile oamenilor despre care se spune că sînt inteligenți.

— Știu asta chiar de la una din băncile din parc, care a fost, pe vremuri, un brad frumos, înalt și puternic. „la gîndește-te, mi-a spus bradul, cum sînt făcuți copacii? Au o tulpină lungă, acoperită cu scoarță, și o coroană mare și rotundă, formată din crengi, crenguțe și frunze multe-multe... și soarele cu greu reușește să se strecoare printre frunze, și se chinuie el toată vara, pînă vine toamna, dar se chinuie degeaba, fiindcă frunzele se umbresc unele pe altele, și pînă la urmă se ofilesc, se îngălbenesc și încep să cadă și, cînd vine iarnă și începe să ningă, copacii rămîn doar cu crenguile și crenguțele...”

— Are dreptate bradul ăla, a zis omul cu idei.

— Sigur că da, a spus frizerul. Dar bradul a continuat: „Ei, acum a se gîndim... adică să ne amintim, fiindcă eu sînt, după cum vezi, o bancă din scinduri de brad... cum arătam eu în pădure? Aveam o tulpină foarte lungă și acoperită de crengi de jos, de la pămînt, și pînă sus, în vîrf. Crenguile de la pămînt erau foarte groase și mari, următoarele puțin mai mici, și tot așa, din ce în ce mai mici, pînă la vîrf... Aveam, va să zică, o formă de con, care îi permitea soarelui să-și trimită razele peste toate frunzele mele

subțiri și ascuțite ca niște ace, și să le lumineze pe toate..."

— Omul e idei a tresărit. Era mut de surpriză.

— Știi ceva, frizerule? Mi-ai dat o idee genială. O să-mi construiesc o casă sub formă de con, și o să am tot timpul zilei soare în camere... fiindcă, nu-i așa, în casele astea ale noastre ca niște cutii nu ai lumină în camere decât dimineața și seara: în timpul prânzului acoperișul reține toată lumina...

— Știm eu că o să vă vină vreo idee, a zis, emoționat, frizerul nostru. El se aștepta ca omul cu idei să-l mulțumească, dar acesta era prea adincit în gândurile lui, ca să mai aibă timp să se gândească și la mulțumiri.

— Sau, a zis omul cu idei, o să-mi fac o căsuță sub formă de piramidă... Da, da, da! Ideea asta este și mai bună. Rezolvă dificultățile de construcție. Conul e mai complicat de făcut...

— Aveți dreptate, a spus frizerul zâmbind. Așa zicea și statuia din parc, despre care v-am povestit. Ea era o statuie din Egipt, și acolo, în deșert, sînt niște piramide ridicate de faraoni...

— Zău! a tresărit omul cu idei. Spui că...

Era foarte trist. În fine, îi venise și lui o idee, și poțim? o gîndiseră alții înaintea lui... „Va să zică... sînt deja piramide... și eu care habar nu aveam... Asta de la școală mi se trage... cred că am chiulit de la vreo oră de istorie... și cred că tocmai de la ora asta, la care profesorul a vorbit despre piramide... Deci, orice copil care n-a chiulit niciodată de la școală e mai deștept decît mine..."

Omul cu idei era foarte supărat. Era atât de supărat, încît a ieșit din frizerie uitînd chiar și să-și ia rîmăș bun de la frizer și să-l mulțumească pentru barbierit.

Frizerul însă nu s-a supărat numai pentru atîta lucru... dar eu cred că omul cu idei a chiulit de la școală de mai multe ori decît a recunoscut singur, fiindcă nu prea știa el să se poarte... La fel a intrat și la ceasornicar, fără să spună bună-ziuă, dacă mai țineți minte, și nici acolo n-a mulțumit pentru ceas...

Bietul ceasornicar rămăsese mut de uimire. „Cum așa, eu îi fac ceasul, și omul cu idei nici măcar nu-mi mulțumește?"

Meșterul care știa să repare orice lucru din lumea asta ridicase neputincios din umeri. „Așa e omul ăsta... care are idei. Se vede că n-a învățat la școală să spună «Bună ziua!» și «Vă mulțumesc!»..."

— Și așa credem și noi!

Biciclistul se așezase pe un scaun și abia acum, după ce a plecat omul cu idei, s-a ridicat în picioare și a spus ca un copil binecrescut:

— Bună ziua! Nu știți cumva unde este bicicleta mea?

Frizerul l-a privit atenți. „Cine mai e și ăsta? Și cum de nu l-am văzut

cînd a intrat în frizerie? Și despre ce bicicleta vorbește? A. bicicleta aia pe care am găsit-o eu pe stradă? S-a dururit frizerul și a ris amuzat.

— Va să zică, a zis el, bicicleta aia, pe care am găsit-o eu, era a ta?

— Da, era a mea, a șoptit biciclistul intimidat. Unde este?

— Păi, am lăsat-o de unde am luat-o, a zis frizerul, numai că, nu-mi mai aminteam de unde am luat-o, și am rezezat-o de o casă.

— Și, vă rog frumos, unde este casa aia? a zis biciclistul.

— Păi, casa aia este pe o stradă...

— Și strada aia unde este?

Frizerul s-a scărpinat în cap de uimire. „Biciclistul ăsta nu știe nimic, zău așa!"

— Cum... unde este strada aia? Strada aia este în orașul nostru, unde să fie? Ce, ai văzut dumeața stradă care să-și părăsească orașul?

— Aveți dreptate, a oftat biciclistul. Mă duc să caut strada aia pe care este casa de care ați rezezat bicicleta mea...

„Păi, sigur că am dreptate, a ris în sinea lui frizerul. Tare naiv mai este biciclistul ăsta. Auzi, să nu știe el că străzile nu-și părăsesc niciodată orașul în care s-au născut și au crescut...”

Și frizerul s-a dus la culcare și, a doua zi, când s-a trezit, și a ieșit afară din casă, n-a mai recunoscut orașul...

Explicația era simplă. Strada pe care locuia frizerul a plecat în timpul nopții în alt oraș... asta așa, ca să-i facă lui în ciudă...

Purcelușul Gheorghită era uimit. Una ca asta nu mai auzise în viața lui... „Auzi, să-și părăsească strada aia orașul în care s-a născut... Da' cu frizerul ce s-a mai întâmplat? Probabil că a fost tare uimit, bietul de el, când s-a trezit în alt oraș...”

— Frizerul la frizerul! a spus Ionuț. În definitiv, și în orașul ăla erau oameni care aveau nevoie de frizer, dar să fi văzut ce uimit era biciclistul, care, după ce își regăsise bicicleta, se întorsese la frizerie ca să-i mulțumească frizerului, fiindcă nu-l lăsase bicicleta în ploaie...

— Ei, așa mai merge, a zis purcelușul. Povestește mai departe.

Ionuț a întors pagina cărții cu povești din viața lui.

— Păi, să vedem ce mai scrie aici, a zis el. Uite, urmează o poveste foarte frumoasă...

Și a început să citească:

— A fost odată un zmeu care s-a transformat într-o muscă, a pătruns pe fereastră în camera prințesei și a răpit-o...

Prințesa, speriată, a început să țipe, să strige după ajutor:

— Săriți, mă răpește zmeul...

Dar n-a sărit nimeni... mai întâi că nu e frumos să sari prin casă în toată noaptea, și apoi zmeul nostru nu era prost deloc și avusese grijă să le ungă la toți ochii cu o floare care i-a făcut să doarmă adânc-adânc, și să viseze frumos-frumos...

Și zmeul nostru a luat-o pe fată în brațe, s-a preschimbă într-un vultur și a zburat cu ea la castelul lui.

Și prințesa ce crezi că făcea? Plîngea cumva de teama zmeului? Da' de unde! Păi, de când aștepta ea s-o răpească zmeul! Tot felul de prinți i-au cerut mina de la părinții ei, și mai grași și mai slabi, și curajoși și fricoși, dar ea i-a refuzat pe toți.

Bătrînul împărat și bătrîna împărăteasă se luaseră cu minile de cap de îngrijorare. Treceau anii și fata lor frumoasă și cuminte rămăsese nemăritată...

Dar Ileana Cosânzeana nu și nu! că nu se mărită și gata! Ea visa, în taină, c-o să vină zmeul cel fioros și o s-o răpească. Și zmeul venise...

Cum au ajuns la castel, zmeul a încuiat porțile și și-a frecat palmele bu-

curoso, ca să-și mai alunge din emoțiile prin care trecuse. În fine, era fericit fiindcă reușise s-o răpească pe prințesa. Nici măcar nu trebuise să se lupte cu gărzile palatului... Nici un soldat nu se trezise din somn...

„De fapt, își spunea el, nici prințesa n-a tipat prea tare, ci doar așa, ca să nu se spună că s-a lăsat, răpită de bună voie... Ce să mai vorbim! Eu am răpit-o, a mea este. Dacă o vrea Făt-Frumos, trebuia s-o răpească el, și gata, eu nu mai ziceam 'nici pls...'... că doar nu sînt pisică, să zic pls, nu?”

De cum s-a văzut în palatul zmeului, fata a început să cînte veselă și să danseze prin saloane.

Zmeul o privea și nu-i venea să-și creadă ochilor. „Cum adică? Prințesa e veselă? Nu plînge? Nu oftează la fereastră după Făt-Frumos? Păi, pină și copiii știu că așa se petrec lucrurile în basme...”

— De ce să plîng, zmeule? a zis prințesa rîzînd, dar nu s-a oprit din dans. Făcea piruete ca o balerină și rochia ei de catifea albastră, lungă pînă la pămînt, se umflase ca o umbrelă de pădărie.

— Păi... s-a blîbiit zmeul, nu te-am răpit?

— Și ce dacă m-ai răpit?!

Zmeul s-a scărpinat în cap de mirare.

— Cum adică? Nu sînt fioros? Ia te uită ce urît mai sînt. Ai văzut pe cineva mai urît ca mine?

Prințesa s-a oprit din dans. S-a apropiat de zmeu și l-a mîngîiat cu blîndețe pe capul lui mare cît un dovleac.

— Da' nu ești chiar atît de urît, zmeule. Nu ești urît, zmeuțule. Hai să dansăm amîndoi, vrei? Ție îți place să dansezi?

— Îmi place să dansez, da' nu știu... și mă tem să nu te calc pe picioare...

— Lăsa, că te învăț eu, zmeule, să dansezi... Hai, prinde-mă de mînă și fii atent. Un pas la dreapta, o reverență... Dar apleacă-te, zmeule, ce stai ca un băț? Apleacă-te...

Dar zmeul nu reușea nici să se aplece, nici să se învîrtă în jurul prințesei pe virfurile picioarelor, și nici măcar să zîmbească frumos, ca prințesa...

Zmeul transpirase de parcă se scaldase îmbrăcat în apa unui iaz, picioarele îi tremurau de încordare și, cînd s-a mai zărit și în oglinda de pe perete cîț de caraghios era, i s-a făcut milă de el însuși și a început să plîngă.

— Poftim! s-a răstît prințesa la el, îmi știrci tot cheful cu bocetele tale. De ce plîngi?

— Plîng... ofta zmeul, dar se îneca în lacrimi și nu mai putea să pronunțe cuvintele.

Prințesa însă se supărase de-a binelea și se plimba furioasă.

— Hai, nu mai plînge!... Zmeu ești tu, sau o miță plîngăcioasă? Uite cît ești de mare...

— Da' ce să fac? scîncea zmeul.

— Cum ce să faci? Mă mai întrebi? Uite ce harababură este în palatul

asta. Haine aruncate la întâmplare peste tot, cu mătura nu s-a mai dat pe aici de un secol... Uite cum atîrnă pinzele păianjenilor pe la colțuri, sub tavan. Hai, pune mîna pe mătură și treci la treabă...

— Bine, a oftat zmeul,

„Oricum, se gîndea el, e mai ușor să mătur, decît să dansezi.”

Și a luat mătura de coadă.

Prințesa se așezase într-un balansoar și, în timp ce se legăna, îl tot îndemna pe zmeu:

— La vezi acolo, sub masă, nu cumva au rămas niște firmituri de piine?

— Da, ai dreptate, prințeso...

Și zmeul a măturat zile la rînd, fiindcă era cumplit de mare palatul lui, și a șters praful de pe toate mobilele, dar degeaba se chinuia el fiindcă abia termina și praful se așternea la loc și bietul zmeu trebuia s-o ia de la capăt, urmărit peste tot de vocea blîndă și mîngietoare a prințesei: „Hai, zmeule, mișcă mai repede! Vai de mine, ești un peșă-lapte, nu un zmeu fioros!”

Zmeul muncea pe brînci de dimineața pînă seara, iar noaptea cădea la de oboseală pe unde se nimerea... Dar nici noaptea nu era lăsat în pace. Prințesa îl trezea de cîteva ori, ba să-l trimită după o cană de lapte, ba avea chef să facă o baie și el trebuia să-i încălzească apa și să i-o aducă fierbinte la baie, ba prințesa nu reușea să adoarmă și zmeul, care picta de somn, trebuia să-i spună povești...

— Hai, zmeule, hai, povestește-mi ceva...

— A fost odată — începea zmeul să mormăie — a fost o dată un împărat care avea o lată frumoasă-frumoasă...

— Povestea asta mi-ai spus-o și aseară. Of, n-ai deloc fantezie... Spune-mi altă!

Și zmeul, care abia reușea să-și țină ochii deschiși, de obosit ce era, începea altă poveste:

— A fost odată un cal năzdrăvan... ah, ce somn îmi e! care stătea și el în grajd și voia să doarmă...

— Cum să doarmă! se răstia prințesa. Pune-l și pe el să-mi povestească ceva.

Zmeul se clătina pe scaun, căsca de-i trosneau fălcile, se freca la ochi cu pumnii lui mari cît niște buturugi, dar degeaba, că tot îi era somn, și abia reușea să se țină drept și să nu cadă sub masă.

— A fost odată, povestea calul năzdrăvan, un împărat care avea trei fete, una mai frumoasă decît alta, încît la soare te puteai uita, dar la Muma-pădurii, ba!...

Prințesa se enerva repede:

— Ce faci zmeule?! De ce-o amesteci pe Muma-pădurii aici? Nu vezi că ai încurcat poveștile?

— Păi, cum să văd, dacă mi se închid ochii de somn? mormăia zmeul. Plictisită, prințesa îl trimitea la culcare.

— Du-te, du-te, zmeule, să nu te mai văd în ochi.

Și zmeul, căruia i se împletceau picioarele, nu reușea să mai ajungă pînă în pat, și cădea lat unde îl prindea somnul, cînd pe scările rechi, de piatră, cînd pe vreo masă, cînd, pur și simplu, abia pășea peste pragul camerei și se prăbușea adormind pe loc. Dar sfîrșia alt de tare, încît și stelele de pe cer fugeau speriate să se ascundă prin cine știe ce văgăună întunecoasă, ca să nu-l mai audă, dar prințesa îl gonia și de acolo. Zmeul se tira pînă în grajdul cailor și se culca în palele din lesele.

Și așa, zilele treceau, prințesa dansa, cînta, culegea flori din grădina castelului și nuferi din iazul cu apa cristalină și limpede, iar zmeul gătea, spăla, mătura și ștergea praful de pe mobile de dimineață pînă noaptea tîrziu. Slăbise și se jîgărise, bietul zmeu, de nu-l mai recunoșteau nici prietenii.

— Hai, zmeule, îi ziceau aceștia, hai și tu cu noi la fotbal...

— Ce faceți? prindea prințesa de veste. Vreți să-l luați de acasă? Băgați-vă mințile în cap și vedeți-vă de treabă! Ia uite la ei! Ei, stați voi, că nu vă merge cu mine. Ia, dacă tot ați venit, puneți mîna pe cazmale și săpați grădina, că au năpădit-o buruienile...

Și bieții zmei, prietenii zmeului nostru, puneau mîna pe cazmale și săpai grădina, uduu pomii și florile, măturau aleile, dar a doua oară nu mai îndrăzneau să pună piciorul în curtea zmeului. Ii plîngeau de milă, dar nu aveau cum să-l ajute. Ce, se încumeta vreunul din ei s-o înfrunte pe fru-

moasa prințesa? Ți-ai găsit! Era de-ajuns să îi privească o dată cu ochii ei mari și frumoși, care aruncau fulgere, și simțeau cum îi înghițeau pământul.

Nici zmeul nu mai putea și se gîndea să fugă de la palatul lui. „Ei, și ce dacă rămîn fără palatul moșilor mei? Ducă-se! Să scap eu teafăr... Mă-a-junge, nu mai pot. Cine m-a pus s-o răpesc pe prințesa asta? Ce, nu erau atîtea zmeoaice în lumea asta? Așa îmi trebuie! Să mă învăț minte! O să plec și gata!”

Ușor de zis, dar greu de făcut. Unde era să plece zmeul nostru? Se gîndea el, se tot gîndea, dar nu găsea nici o porțiță de scăpare. Se simțea ca un șoricel prins în capcană.

Zmeul se mai ascundea și el, ca să se odîrnească, să-și mai tragă sufletul, dar prințesa îl găsea imediat și îl tragea de urechi afară.

— Iar te-ai ascuns? Pune mîna pe mătură, urîtule!

— Și zmeul, ce era să facă? Osta și se apuca de măturat.

Prietenii au încercat să-l ajute. Zmeul se plîngea că îl doare spatele. Ce, e ușor să stai aplecat din mijloc peste mătură cil e ziua de mare? Și i-au dăruit un aspirator. Parcă îl era mai ușor așa, dar prințesa nu-i suporta huruitul și striga din grădină:

— Aruncă-l pe fereastră, că nu mai pot să-l aud! Și florile se ofilesc de la aspiratorul tău! Pune mîna pe mătură. Și, vezi, stropește mai întîl cu apă pe jos, că ai umplut palatul de praf.

Și zmeul, neavînd ce face, a aruncat aspiratorul în iaz și a continuat să măture ca și pînă atunci cu mătura, și să se vaze: „Vai, ce mă doare! Vai, ce tare mă doare spinarea!” sperînd s-o înduioșeze pe prințesă, da' degeaba. Prințesa, care era sensibilă și plîngea de se prăpădea cînd se ofileau vreo floare în grădină, numai de zmeu nu-i era milă.

„Dacă m-ai răpit, înseamnă că mă iubești, și, dacă mă iubești, trebuie să mi-o dovedești. Ce te tot plîngi! Zmeu ești tu, sau o curcă plouată?”

Și zmeul înghițea în sec și muncea mai departe.

Într-o bună zi, prințesa cea frumoasă l-a trimis pe zmeu la piață, după cumpărături. Îi făcuse o listă lungă-lungă cu ceea ce avea de cumpărat și zmeul se speriască. „Vai de mine, cum o să pot căra eu atîtea lucruri?” Dar n-a îndrăznit să cricenească. A plecat frumos la piață și, după ce a cumpărat totul, a pornit spre casă cocoșat sub sacul uriaș, pe care îl căra în spinare.

Strivit de povară, zmeul a zărit un copac rămușor, cu umbra deasă și răcoasă, și s-a întins în iarbă. Dar n-a apucat nici să-și tragă sufletul, și hop! a apărut viteazul Făt-Frumos călare pe calul lui alb și năzdrăvan.

De cum l-a văzut pe zmeu întins la umbra stejarului, Făt-Frumos a și tras sabia din teacă și a sărit de pe cal.

— Aha! bine că am dat de tine, zmeule! Hai la luptă, să vedem care dintre noi e mai viteaz.

Zmeul însă nici nu s-a clintit. Să sară el la luptă? Da' ce, mai putea, mai avea putere? Da' de unde! S-a așezat în fund, s-a sprînjit cu spinarea de trunchiul zgurțuros al stejarului și a zis în șoaptă:

— Omoară-mă, Făt-Frumos... te rog din suflet, ai milă de mine și omoară-mă!

Făt-Frumos nu știa ce să mai creadă despre zmeu. Parcă nu-l mai recunoștea. Era slab-slab, afirnau hainele pe el de slab ce era. I se făcuse și lui milă de zmeu, așa că și-a băgat sabia în teacă și s-a așezat la umbră, lângă el.

— Da' ce-ai pățit, prietene? Nu te mai recunosc. Te-ai jîgărit ca o potaie fără stăpîn.

Ba, aia e, Făt-Frumos, că eu am stăpîn, n-aș mai avea!

Și i-a povestit lui Făt-Frumos toate necazurile sale și tot ce-a pățim din cauza prințesei cele frumoase. Și plîngea bietul zmeu cu lacrimi de crocodil și începuse să plîngă și Făt-Frumos de mila lui. Și atît de tare și de mult au plîns și au jelit amîndoi, încît la picioarele lor se formase o baltă mare în care orăcăiau broaștele și sărenu de colo-colo de fericire că plonă, fiindcă broaștelor le place apa.

— Da', ia stai puțin, zmeule! a zis deodată Făt-Frumos. Ce facem noi aici? Plîngem ca niște moșnegi după cuptor? Voimici sîntem noi? Or să ridă și copiii de noi, cînd or să ne audă.

— Și ce-al vrea să facem? a zis, sughițînd de atîta plîns, zmeul nostru cel amărit.

— Păi, știu și eu? Hai să ne gîndim cum să te scăpăm de prințesa asta.

— Păi, dacă ai vrea tu, Făt-Frumos, ai putea să mă scapi de ea.

— Te scap, a zis Făt-Frumos, dar cum? Hai, spune-mi, cum? S-o provoc la luptă?

— Pe prințesă! s-a mirat zmeul.

— Ai dreptate, s-a rușinat Făt-Frumos. Prințesa e femeie, și cu femeile nu ne luptăm noi, vitejii... Da' altceva nu mi-a trecut prin minte.

Făt-Frumos se gîndea, se tot gîndea, și deodată fața i s-a luminat. Victorie! Îi venise o idee...

— Uite cum o să facem, zmeule. Mergem la tine, eu te provoc la luptă, ne prefacem că ne batem, eu te înving și prințesa, cînd o să vadă că nu ești viteaz, nu o să mai dorească să te vadă în ochi, și o să te părăsească. Ei, ce zici?

Făt-Frumos se umflase în pene, ea un păun, de fericire. „Nu-i așa că sînt deștept!” părea el să spună.

În fine, i-a venit înima la loc și zmeului. Planul lui Făt-Frumos era foarte bun. Nici lui, cît e el de zmeu, nu i-ar fi trecut o idee mai bună prin mintea lui mare.

— Știu eu, prietene, că mă pot bizui pe tine! a spus zmeul, și i-a îmbrățișat ca pe un frate pe Făt-Frumos. Acuma plîngeau amîndoi de bucurie că sînt prieteni și că împreună or să reușească să scape de prințesa aia frumoasă, care îl chinuia pe bietul zmeu.

Au prins amîndoi de sac (Făt-Frumos nu voia să-l lase să se chinuie singur!) și au plecat la castelul zmeului.

În timpul ăsta, prințesa se învîrtea furioasă prin palat, fiindcă zmeul ei întîrziase. „De mult ar fi trebuit să sosească la castel. Ei, dacă nu i-o place lui, să nu-mi spună pe nume. Îi arăt eu lui! Cască gura pe drum, în loc să vină acasă...”

Și, tocmai cînd era prințesa mai furioasă, a auzit un zgomot de luptă, lovitură de sabie, urlete și țipete și, curioasă, a dat fuga afară, ca să vadă ce se întîmplă...

„Oare, cine cu cine se bate? se întreabă ea neliniștită. Nu cumva l-au atacat hoții pe zmeu și vor să-i fure sacul?” Ei de lucrurile din sac, de grija lor îi tremura inima de emoție, nu de viața zmeului.

A deschis porțile castelului și a împietrit de surpriză. Făt-Frumos se lupta cu zmeul. Săbiile se ciocneau și săreau scînteii, se loveau, se alergau, se

crestau cu tășurile ascuțite ale pumnalelor, și ce răcnete scoteau... și se ridica părul în cap de frică.

Făt-Frumos a zărit-o cu coada ochiului pe prințesă și i-a șoptit zmeului:

— Fii atent, prietene, că a apărut... se uită la noi...

Zmeul, care a priceput imediat, a început să strige:

— Haide, Făt-Frumos, apără-te... Acuma să te văd! și s-a repezit asupra lui cu buzduganul.

— Ba eu să te văd pe tine, fricosule, pe unde scoți cămașa. O să-ți retez capul; și, de cum a zis ce-a zis, s-a repezit la zmeu, l-a apucat cu minile și, ridicându-l în aer și învîrtindu-l deasupra capului, l-a izbit de pământ

— Mai ușor, frate, a gemut zmeul, că mi-ai frînt spinarea.

— Bine, i-a răspuns, tot în zmeul, Făt-Frumos, și, fiindcă prima oară îl bușise prea tare, l-a mai ridicat o dată în aer, l-a învîrtit și l-a aruncat iar la pământ, de data asta însă mai încet.

— Ei, așa mai merge, a zis zmeul.

Și după ce l-a făcut un semn de îmbărbătare cu ochiul, Făt-Frumos i-a pus un picior pe piept, a ridicat sabia, amenințător, și a răcnit atît de tare, încît s-a cutremurat cerul:

— Și acuma... o să-ți retez capul, zmeule... și a rămas așa, cu sabia în aer, așteptînd strigătul de spaimă al prințesei, care, se gîndea Făt-Frumos, ar fi trebuit să leșine de frică.

Dar ț-i-ai găsit! Prințesa, văzîndu-l pe Făt-Frumos cu sabia pregătită să-i rezeze capul zmeului, a luat de pe jos o nuia și s-a repezit la el, tipînd cît o ținea gura:

— Ce ai cu bietul zmeu, omule? Dă-i drumul imediat, că altfel îți arăt eu ție...

O ploaie de lovituri s-a abătut asupra lui Făt-Frumos. Și lovea, prințesa, nu se juca, îl altoia de nu mai ținea bietul viteaz unde să se ascundă.

Zmeul amuțise de uimire. La una ca asta nu se așteptase.

— Să fugim, prietene, a strigat Făt-Frumos și a luat-o la fugă de ieșeau scînteii de sub tălpile lui.

Și, după el, cu o falcă în cer și cu una în pământ de groază, alerga și zmeul.

Ei, de-acuma, gata. Frumoasa și delicata prințesă nu se mai putea pune cu ei, prea fugeau mincînd pămîntul. De necaz că l-au scăpat din mînă, a rupt furioasă nuiaua și a aruncat-o.

Zmeul și Făt-Frumos au fugit, au tot fugit vreo două zile, dacă nu și mai mult, și abia după aceea au avut curajul, cu niște viteji ce erau, să se oprească și să mai răsuflă.

De bucurie că au scăpat teferi, și-au strîns minile, s-au felicitat reciproc, s-au îmbrățișat și s-au jurat să rămîna frați de cruce în vecii vecilor, cît or mai fi povești pe lume și s-au ținut de cuvînt fiindcă, vezi bine, îi legase

pe viață bătaia cu nuiaua primită de la frumoasa prințesă.

Și în vremea asta prințesa noastră și-a dus sacul plin de cumpărături în castel, a închis porțile grele, de fier, cu șapte lacăte, și s-a așezat la fereastră.

Își pieptăna părul auriu și lung pînă la călcîie și cînta atît de frumos, încît se miiau și pietrele de fericire. Cine mai putea să cînte ca prințesa, de parcă se scurgea miere dulce de pe buzele ei, și cine mai era atît de frumoasă și de delicată ca ea în lumea asta? Avea un mijlocul subțire-subțire, de puteai să-l cuprinzi cu o singură mînă și niște ochi catifele-ți cu gene lungi și negre, din care clipea sîlcoasă cînd trecea vreun cavaler, călare pe calul lui falnic, pe sub zidurile castelului.

Și toți vitejii, pe rînd, de cum o zăreau la fereastră, se îndrăgosteau de ea și voiau s-o răpească și s-o ducă departe cu ei. Da' se izbeau de porțile grele, de fier, ferocate cu șapte lacăte și, fiindcă nu reușeau să le spargă, plecau în risul disprețuitor al frumoasei prințese. Știa prințesa ce știa. Dinădins pusesse șapte lacăte la poartă, ca să nu poată să le spargă oricine.

Oftînd, prințesa privea tristă pe fereastră. De multă vreme nu se mai mîturase prin castel și praful se așternuse gros de-o palmă pe podele, iar sub tavan pîianjenii, nestingheriți de nimeni, își țesuseră mii de pînze. Oita de dor prințesa și privea departe, departe, doar-doar s-o zări vreun norișor de praful ridicat de copitele calului năzdrăvan pe care zbura, spre ea, viteazul visurilor ei...

„Și dac-o să vedeți vreodată vreo prințesă cîntînd la fereastră, să vă feriți, ca de foc de mierea ce se scurge de pe buzele ei rumene... îi povățuia zmeul pe voinici. Ascultați-mă pe mine, fraților, că sînt pățit...”

„Și noi... ce ne facem?” se plîngeau cavalerii neînfricați, ce ar fi putut să spargă zece porți de fier, fiecare cu cîte o sută de lacăte, nu numai una, și aia doar cu șapte lacăte. „Noi ce ne facem, rămînem neînsurați?”

„Ba nu, le spunea la toți zmeul nostru. Ascultați-mă pe mine, că sînt pățit. Știu eu o fată și frumoasă și cuminte pentru voi...”

„Și unde o găsim?” au întrebat prietenii lui Făt-Frumos.

„Păi fraților, vă span eu. Uite cum faceți... Mergeți voi prin lumea largă, și unde o să vedeți o fată frumoasă, care mătură și șterge praful și hrănește păsările și animalele din curte, să știți că aia e cea despre care vă povestesc eu. Să nu vă speriați însă, cînd o să vedeți că este murdară pe față și pe rochie cu cenușă, fiindcă fata asta doarme pe vatra caldă a captorului, ca să nu-i fie frig. Mama ei vitregă, rea cum este, nu i-a dat și ei un pat și o pătură, ca să se învelească...”

„Păi, fata asta, zmeule, de care ne vorbești tu, este Cenușăreasa. Cine n-o cunoaște? Cu ea vrei să ne înșurăm noi, cei mai voinici și mai strălucitori prinți din lumea asta, cu o fată murdară de cenușă?”

„Păi, fraților, asta e, alta n-am pentru voi! Dacă vreți, bine, dacă nu...”

treaba voastră?" și zmeul zimbea amuzat. Știa el ce știa. Îl văzuse el pe Făt-Frumos cum trăsese cu urechea, deși se prefăcuse că nu este atent.

Și avusese dreptate să se bucure zmeul nostru. Făt-Frumos s-a dus la el la castel și a anunțat că vrea să se însoare.

„Pentru asta, a zis el, vreau să dau un bal, la care să fie invitate cele mai frumoase fete...”

„Și, mai departe, știi povestea... Zmeul s-a prefăcut într-o zînă bună și a ajutat-o pe Cenușăreasa să se ducă la bal, ca s-o cunoască Făt-Frumos...”

Doar erau prieteni, zmeul cu Făt-Frumos, și el nu putea să stea de-o parte, fără să-l ajute...

Și, uite așa, Făt-Frumos s-a însoarat cu Cenușăreasa și au făcut o nuntă ca-n povești, și zmeul s-a aplecat și el pe lângă prietenul lui și, cînd nu aveau treabă, adică nu jucau vreo partidă de fotbal împreună, zmeul se culca la umbra vreunui pom și adormea sfîrșind încetîșor, ca să nu sperie gîzele și păsările ce îl legăna cu cîrîpîtul lor...

Și, cînd Făt-Frumos și Cenușăreasa au avut copii, cine li ducea cu el prin livadă și le culegea mere de pe crengile la care picul nu ajungeau și le spunea povești fioroase cu zmei și cu Feți-Frumoși? Cine altul, dacă nu zmeul nostru, care devenise un bunic... ca toți bunicii.

★

— Ei, și-a plăcut povestea, purcelușule? s-a auzit o voce, și Gheorghită s-a speriat și a fugit să se ascundă în buzunarul de la piept al cămășii lui Ionuț.

Alexandra pătrunsese în visul lui Ionuț și se prefăcuse într-o floriceică. Dar, văzînd că purcelușul s-a speriat, a devenit iar fetița pe care o știm cu toții: blondă, cu părul înelat cîrîndu-i pe umeri, cu buzele pline, ochii albaștri, adînci...

Fetița rîdea de purceluș:

— Vai, ce s-a mai speriat purcelușul nostru...

— Purcelușul este al meu, a zis Ionuț și a privit-o încreșnat.

Fetița a zîmbit.

— Parcă ai fi un arici, a zis ea.

Purcelușul, care auzise totul, a ieșit din buzunarul cămășii lui Ionuț și s-a rostogolit prin iarbă.

— De ce vă certați, copii?

Ionuț și Alexandra au izbucnit în ris. Auzi, ce zisese purcelușul: „De ce vă certați, copii?”

„Păi, chiar așa! s-a mirat Alexandra, de ce ne certăm?”

„Doar sintem prieteni!” i-a completat Ionuț gîndul.

— Ei, vedeți, a spus purcelușul, ce v-ați fi făcut fără mine? Eu cred că v-ați fi certat toată ziua, ca zmeul cu prințesa...

— Adică, eu sînt zmeul, da?

Ionuț se supărase. „De ce să fiu zmeul? Eu aș vrea să fiu Făt-Frumos...” „Iar eu aș vrea să fiu Cenușăreasa!” s-a gîndit Alexandra.

— Și eu? a scîncit purcelușul. Eu ce sînt? Eu rămîn afară din povestea asta?

Ionuț și Alexandra s-au privit mirați. „Chiar așa, la una ca asta nu ne-am gîndit. Ce ne facem cu Gheorghită asta... *al nostru*?”

În fine, Gheorghită devenise, pentru Ionuț și Alexandra, „*al nostru*”, adică nu se mai certau pe el.

Dar Ionuț a zîmbit și a spus în șoaptă, ca să nu trezească din somn o buburuză ce se legăna pe o frunză din apropiere și visa că este o bărcuță din hirtie lansată la apă de un băiețel care se pregătește încă de pe acum să se facă marinar:

— Tu ai povestea ta, Gheorghită.

— Povestea mea?! s-a mirat Gheorghită. El, fiindcă nu avea minte, nu mai știa nimic, uitase totul.

— Păi, sigur! s-a bucurat Alexandra. Povestea ta... cu pantofi!

Purcelușul a privit-o neîncrezător.

— Da' ce, poveștile au pantofi? Ați văzut voi vreo poveste mergînd pe stradă încălțată cu pantofi!

Se tăvălea de ris purcelușul nostru (că este și *al nostru*, vă rog să mă credeți! Ionuț și Alexandra nu se vor supăra, dacă o să-i spunem așa).

Ionuț a ridicat din umeri.

— Eu... n-am văzut nici o poveste pe stradă... nici măcar descultă...

— Nici eu, a spus Alexandra. Dar tu, purcelușule, ai povestea ta... cu niște pantofi minunați din cutii de carton...

— Parcă-mi amintesc eu ceva, a spus purcelușul, dar în mod sigur nu-și amintea nimic.

Ionuț a vrut să-l ajute:

— Nu știi că medicul din povestea asta se încălțase cu niște cutii de carton?

— A, da, a strigat vesel purcelușul. Îmi amintesc, sigur că da. Și atunci a venit zmeul cu o mașină...

— Cu mașina a venit împăratul, a zis, cu blîndețe, Alexandra.

— Zău?! s-a mirat purcelușul. Cred că am încurcat totul... Voi doi mi-ați spus o grămadă de povești și eu nu mai țin minte nimic. Așa se întîmplă cînd nu ai minte... Eu sînt alit de mic și de prost...

Și purcelușul a început să plîngă de mîta lui însuși, și plîngea cu niște lacrimi mărunte ca niște picături de apă de la streșina casei după ce a stat ploaia și a ieșit soarele din nori. I se părea purcelușului că unul dintre nori semăna cu o balenă, dar el nu era sigur că știa ce este aceea balenă.

Alexandra începuse să adune floricele din iarbă, niște floricele mici și au-

ră, cu cinci petale, patru petale mai mari, și una mai micuță.

Ionuț nu știa ce să-i mai spună porcușului, ca să nu mai plîngă. Doar era prietenul lui cel mai bun și îl iubea, cu toate că era prost... Dar era prost fiindcă era mic și nu avea minte. „Of, tare nefericit mai este porcușul asta... De ce o fi el alt de mic?”

Deodată, s-a auzit un vâiet, copacii păreau că se rup, smulși din rădăcini de furtună, păsările ciripeau speriate și nu mai știau unde să se ascundă.

Dar n-a ținut mult vâietul acela. Furtuna a trecut după câteva clipe și de sub o frunză a apărut un omuleț nu mai mare decât un deget de copil care a făcut un salt și s-a oprit drept în palma lui Ionuț.

Băiețelul l-a privit mirat.

— Tu cine mai ești? a zis el.

Alexandra s-a apropiat și ea de Ionuț și îl privea mirată pe omuleț.

— Salut! a zis piticul. Ce mai faceți, copii?

— Păi, visăm... a șoptit Alexandra.

— Vedeți! a ris piticul. Voi visați, numai eu n-am timp de dormit. Eu trebuie să trec pe la fiecare copil și să-i spun o poveste.

— Adică... ești năzdrăvan?! s-a mirat Alexandra.

— Păi, a zis piticul. „Adică, ce, vă mai îndoiți de puterile mele?” părea el să spună.

Ionuț și Alexandra s-au privit atenți și același gând le-a trecut la amîndoi, în aceeași clipă, prin minte.

— Atunci, te rugăm să ne ajuti! au zis ei într-un glas.

Piticul se tăvăles de ris. Căci ce îl rugaseră copiii era, într-adevăr, tare vesel. „Păi, de ce-am apărut eu în povestea asta, fraților? Nu ca să vă ajut?”

Gheorghită se speriasse rău de tot, și ar fi vrut să se ascundă de teamă, dar nu știa unde, fiindcă nu-i trecea nici o idee prin cap.

— Hai, a zis piticul, hai să facem ceva pentru porcușul vostru. Trebuie să aibă și el minte, ca noi toți, nu-i așa?

— Nu vreau, a strigat Gheorghită. Nu vreau să am minte, ca voi. Eu vreau să rămîn prost, ca pînă acum. Dacă o să am minte, n-o să mai pot face prostii... Toată ziua o să fiu certat, și asta numai din cauza voastră. E mai bine să rămîn așa cum sînt, mic și prost...

— Dar e bine să ai și tu minte, Gheorghită, i-a spus Ionuț.

— Sigur, a zis Alexandra.

— Ba nu e bine, a strigat iar porcușul. Dacă o să am minte, ca voi, o să trebuiesc să mă duc la școală, și mie nu-mi place școala.

— Dar dulceața îți place? l-a întrebat piticul.

— Păi, da, sigur că mi place dulceața, dacă este de zmeură.

Piticul a clipit cu înțeles din ochi către Alexandra și Ionuț, apoi i-a spus porcușului:

— Cum vrei tu, Gheorghită. Dacă tu vrei să rămîi prost, treaba ta. Eu

voiam să te ajut. Dar, nu-i nimic... Uite, am la mine, din întîmplare, un borcan cu dulceață de zmeură...

— Și mi-l dai mie? a șoptit porcușul, temîndu-se să nu se răzgîndească piticul.

— Ti-l dau ție, desigur...

„Piticul ăsta e un pitic cumsecade!” și-a spus porcușul și a început să mîncească de lăcomie dulceața de zmeură care îi plăcea lui atît de mult. Și a tot mîncat, pînă a terminat tot borcanul. Tare bună mai era dulceața aia. Îi venea, de poftă, să mîncească și eticheta, pe care era desenat un tîlîș cu zmeură...

„Dar cum să dezlipesc eticheta de pe borcan? s-a întrebat porcușul, și

deodată a zîmbit. Păi, e foarte simplu. Bag borcanul într-un vas cu apă, și gata, eticheta, care este din hîrtie, este lipită pe borcan cu clei, și cleiul, în apă, se moale și eticheta se desprinde... Nu-i așa că e simplu? a vrut el să strige, ca să-l audă cîl este de deștept, cu toate că nu avea minte, Alexandra și Ionuț.

Dar Alexandra și Ionuț nu mai erau lingă el. Dispărușeră. Purcelușul s-a trezit singur în cutia lui de chibrituri, în care îl punea seara Ionuț, ca să nu se rătăcească prin casă și să nu se piardă.

„Unde or fi prietenii mei?” se mira purcelușul, și tot el își răspundea: „Unde să fie, dacă nu la școală? Și Ionuț și Alexandra sînt elevi...”

Purcelușul a tresărit.

„La stai puțin! Da’ cum de știu eu atîtea lucruri? Știu și cum se poate desprinde eticheta de pe borcanul de dulceată, și ce fac, la școală, copiii... S-ar zice că... nu mai sînt prost, ca înainte. S-a întîmplat ceva cu mine...” Purcelușul ezita: „S-a întîmplat ceva cu mine... dar ce? A, desigur, cred că îmi amintesc... În povestea din vis a apărut un pitic... și piticul ăla mi-a dat să mîncine un borcan cu dulceată de zmeură, și acum sînt sigur că...”

Purcelușului îi venea să strige de bucurie, dar de ce să fi strigat degeaba. *dară tot nu era nimeni prin preajmă ca să-l audă?*

„Asta e, copii, am și eu minte! Piticul ăla mi-a dat mintea asta pe care o am acum... Cred că am mîncat dulceată vrăjită. Știi și voi că piticii ăștia știu să facă tot felul de minunății, ca să ne bucurăm noi. Am minte, copii, vă dați seama? Nu e nici un lucru mai minunat pe lumea asta... Ce bine e să ai minte și să fii deștept. Pînă azi eram fricos, mă speriam chiar și de umbra mea, dar de-acuma, he-hui! sînt tare curajoși!”

— Parcă te crede cineva! s-a auzit o voce, dar purcelușul nu s-a speriat, cu toate că „vocea” aceea a continuat: Nu vezi cît ești de mic? Și de-o furnică îți-e frică!

— Ba nu mi-e frică nici de-un balaur cu șapte capete...

— Ce păcat! a zis iar vocea aceea, care nu se știe de unde răsărea; e drept că eu sînt balaur, dar n-am decît trei capete...

— Ai trei capete și ești prost ca noaptea! a ris purcelușul de balaur, leși mai bine de unde te-ai ascuns, ca să te vadă și eu. Zău că n-am mai văzut în viața mea un balaur...

Dintre florile de pe cîmp a apărut un balaur micuț, care avea trei capete și purta trei perechi de ochelari.

Purcelușul murea de ris.

— Ce balaur mai ești și tu? Nici măcar nu ai privirile agere. Dacă îți se sparg ochelarii...

— Ai dreptate, a zis balaurul, dar te rog să nu rîzi de mine fiindcă sînt un balaur nefericit...

— Cum așa?! s-a mirat purcelușul.

Cele trei capete ale balaurului priveau nedumerite. Probabil că nu șiau care dintre ele să răspundă. În fine, a vorbit cel din mijloc:

— Păi, ia gîndește-te și tu... Există vreo poveste în care să fi leșit eu bîruiitor? Intotdeauna m-am luptat cu voinicii și aceștia, cu toate că eu aveam mai multe capete ca ei, m-au învins. Și de-ala sînt eu nefericit, fiindcă, deși am trei capete, am fost învins de voinici cu un singur cap...

— Și ce-i cu asta?! s-a mirat purcelușul.

— Cum... „ce-i cu asta”? Nu știi cum se spune: „Mai multe capete la un loc fac mai mult decît unul singur”.

— Ai dreptate, a ris purcelușul. Trei capete la un loc fac trei, nu pot face patru. Ești tare la aritmetică, balaur, numai că ai uitat un singur lucru: poți să aduni la un loc cîte capete vrei, dacă sînt goale pe dinăuntru ca niște lărlăcuțe uscate pe gard, la soare...

— Crezi?! s-a mirat purcelușul.

— Sigur că da. Ia spune-mi, tu ai fost la școală?

— La școală?! s-a mirat balaurul. Ce să fac eu la școală? Doar n-oi fi prost să-mi pierd timpul la școală, cînd afară e atîl de frumos și pot să mă joc cît am eu chel...

— Ei, vezi! a spus purcelușul; vezi de ce porți degeaba trei capete pe umeri? Poți să ai și mai multe, tot zadarnic e, dacă prin ele suflă vîntul...

— Vrei să spui că voinicii care mă înving pe mine... în povești și în basme... se duc la școală?

— Sigur că da.

— Da’ tu... purcelușule, și tu te duci la școală?

— Sigur că și eu mă duc la școală, a zis, plin de importanță, Gheorghită. Uite, chiar acumă plec să-l iau pe Ionuț, fiindcă el, pe ziua de azi a terminat școala. Nu vezi, e vremea prînzului.

Balaurul îl privea cu respect pe Gheorghită cu cele șase perechi de ochi ale celor trei capete ale lui. Și ce credeți că i-a trecut balaurului nostru prin capetele alea ale lui? Să se ducă și el la școală, ca să fie deștept. Și s-a dus la școală, s-a plimbat puțin pe culoarele curate, a deschis vreo două uși și s-a zgîlit prin clase cu cele șase perechi de ochi ale celor trei capete ale lui, apoi a plecat mulțumit. „Gata, își spunea el plin de importanță: am fost și eu la școală și de-acuma sînt foarte deștept. Să vedeți numai ce-o să le fac voinicilor din povești și din basme...”

(Întrebare de nota zece: A devenit sau nu balaurul mai deștept după ce s-a plimbat prin școală?)

Nu mai purcelușul n-a auzit întrebarea asta, și e mai bine că n-a auzit-o, fiindcă cine știe ce răspuns „trăsnit” ne mai dădea, și nouă nu ne-ar fi fost ușor să-l dăm o notă proastă, deoarece purcelușul nostru e cu adevărat deștept, nu-i așa? Doar și el a fost la școală, ca să-l întîmpine pe Ionuț, cînd acesta a terminat orele, nu-i așa?

Purcelușul a ieșit din casă și a luat-o spre școală. El știa bine drumul, fiindcă îl mai parcursese de nenumărate ori împreună cu Ionuț, când acesta îl băga în buzunar și îl lua cu el, ca să nu-l lase singur acasă și să se plictisească sau să se piardă.

„Ia să mă gîndesc, și-a spus purcelușul. Va să zică... ieșeam din casă și o luam la stînga... Ba nu, la dreapta... De fapt, ce contează direcția? Totul e să merg pe trotuar, nu pe stradă, ca să nu mă calce mașinile. Ia te uită ce de mașini aleargă, bezmetice, pe stradă... Da' de ce se opresc toate la colțul străzii? Ce-au văzut ele acolo? Un bec roșu?! se mira purcelușul. Ce-o fi cu becul ăla roșu?”

— Și s-a îndreptat spre colțul străzii, ca să vadă de ce se opresc mașinile.

Dar, cînd a ajuns la colțul străzii, becul se înverzise ca un copac, primăvara, și mașinile au luat-o iar la fugă, scrișnind, de încordare și de efort, din pneuri.

(Gheorghiță se mira de unde știe el cuvîntul ăsta, „pneuri”? Să-i spunem? Bine, cum vreți voi...)

Dar nu era numai un bec pe stîlpul ăla din colțul străzii, erau trei, și fiecare avea altă culoare și se aprindeau pe rînd. „De ce oare? se întreba Gheorghiță. De ce se aprind becurile alea pe rînd? De ce nu se aprind toate odată?!”

— Fiindcă așa trebuie, i-a spus o bicicleta, care stătea rezemată de perețele unei case.

Gheorghiță a privit-o mirat.

— Ce-i cu tine aici, biciclete?

— Ce să fie? Am avut azi niște peripeții... Oho, mi-e și frică să ți le povestesc, fiindcă nu m-ai crede!

— Ba vreau să mi le povestești, a spus purcelușul. Mie îmi plac tare mult poveștile...

Și bicicleta, care era o bicicletă cumsecade, a vrut să-i povestească purcelușului aventurile ei, dar tocmai atunci a venit un tînar care a luat-o de lîngă perete, a încălecat pe ea și a început să pedaleze. Gheorghiță l-a mai auzit zicînd:

— Repede, biciclete, poate o mai prindem pe Mioara acasă. Ba nu, trecem mai întîi pe la frizer, ca să-i mulțumim...

Gheorghiță nu pricepuse nimic. „Cine era Mioara? Dar frizerul, ce era cu el? De ce voia biciclistul să-i mulțumească? Se întîmplă lucruri ciudate în orașelul nostru, și eu nu știu nimic, își spunea el amărît. Mai bine mă duc la școală...”

Două vrăbiuțe ciripeau vesele pe un gard.

— Auzi, zicea una dintre ele, dacă vrei să mănînci cireșe, știu eu un copac plin cu cireșe...

— Și eu îl știu, a zis cealaltă. Cred că vorbim amîndouă de cireșul din grădina împăratului Furtună, nu-i așa?

— A fostului împărat Furtună, fiindcă nu mai e nici un împărat în grădina aia: a zburat cu baloanele și l-a luat vîntul... Cine știe pe unde plutește acum?

— Despre care împărat vorbiți voi acolo? a vrut purcelușul să le întrebe, dar vrăbiuțele s-au speriat de o pisică și au zburat.

„Precis că ar fi fost o poveste interesantă eu un împărat! ofta purcelușul. Dacă nu era pisica aia, vrăbiuțele nu fugeau înfricoșate, și auzeam și eu povestea... Ah, dacă o prind, să vezi ce-i fac!”

Dar ce, îi e ușor unui purceluș să prindă o pisică? Pisica, tuști! s-a cățarat pe gard și, într-o clipă, a sărit într-o grădină și s-a ascuns printre ierburi.

Gheorghiță privea trist gardul înalt. Ehe, ce-ar mai fi sărit și el peste gard, dar nu putea... El era prea gras...

Și tocmai voia să plece mai departe, dar a zărit venind pe trotuar doi bărbați care discutau aprins:

— Ascultă-mă pe mine, meștere, dacă nu-l găsim pe omul cu idei și nu-l luăm ceasul, s-a zis cu noi... Asta e în stare să întoarcă arcul ceasului și să dea timpul înapoi.

— Ai dreptate, ceasornicarule, i-a răspuns meșterul. Dar unde să-l găsim?

— Știi și eu?! a zis ceasornicarul. Ce-ar fi să-i întrebăm pe copii? Ei se joacă toată ziua pe stradă și, poate, l-au văzut.

— Bine, a spus meșterul. Hai să mergem. Uite, tocmai ies copiii de la școală. Să ne grăbim...

Purcelușul încremenise de mirare. De data asta chiar nu mai înțelegea nimic. „Cine erau cei doi, meșterul și ceasornicarul, și despre ce om cu idei vorbeau? Și cu timpul... ce se mai întîmplă și cu timpul ăla? Cum adică... cine vrea să dea timpul înapoi? Să-l dea „înapoi”... cui? Da' de unde l-a luat?”

O mulțime de întrebări îi roiau prin minte, ca niște albine harnice într-un lan de floarea-soarelui.

„Și ce-o fi *timpul* ăsta, de care vorbesc toți? O fi ceva care se mănîncă? Un fel de dulceață? Un borcan cu dulceață, asta trebuie să fie, sînt sigur! Păi, dacă e așa, cine o fi prostul ăla care, după ce a luat de la cineva un borcan de dulceață, o să mai vrea să-l dea înapoi? Să-l văd și eu pe ăla! Eu, unul, așa purcel cum sînt eu, n-aș face prostia asta, mai ales că îmi place dulceața...”

Purcelușul era fericit. În fine, dezlegase misterul, sau cel puțin așa credea el. Se mira numai că cei doi, meșterul și ceasornicarul, nu știau atîta lucru, că dulceața e atît de bună, încît nu mai are nimeni chef să-o dea înapoi. În cel mai rău caz, o mănîncă și gata!

Copiii începușeră să iasă de la școală. Erau veseli, rîdeau, discutau, își

povesteau unul-altuia ce carte a mai citit în ultimul timp, ce film a văzut, sau unde are de gând să plece în vacanța de vară...

Gheorghiță intrase în curtea școlii și se așezase la umbra unui pomișor cu flori albe, care miroseau stăt de frumos încât, dacă nu l-ar fi zărit chiar în clipa aia pe Ionuț ieșind din școală, precis că ar fi adormit. „E atât de bine să dormi la umbra unui copăcel, florile să te legene cu mirosurile lor iar păsărelele să-ți cînte încetisor vreo melodii veselă...”

Dar nu era să adoarmă tocmai cînd îl văzuse pe Ionuț! A sărit repede în picioare și a alergat înaintea lui. Cu prietenul lui mai era o fetiță, Alexandra, pe care purcelușul o cunoștea, dar nu-și amintea de unde anume...

— Ia uite, Ionuț, a zis Alexandra, nu cumva asta e prietenul tău, purcelușul Gheorghiță?

— El este! S-a mirat Ionuț. Ce cauți, mă, aici?

Purcelușul a dat vesel din codița lui răsucită ca un tirbușon și a zis rîzînd:

— Am venit și eu la școală, ca să fii deștept... Mi-a spus cineva că, dacă merg la școală, o să fii deștept, și de-acuma mă simt cu mult mai deștept decît eram. Este foarte frumos la voi, la școală. Florile din grădina miros atât de frumos...

Băiețelul și fetița au izbucnit în ris. Tare caraghios mai era purcelușul.

— Hai să mergem să mîncăm o înghețată, a spus Ionuț.

Alexandra și purcelușul au fost de acord, așa că s-au dus toți trei într-un parc, au cumpărat trei înghețate și s-au așezat pe o bancă.

Și, în timp ce stăteau ei pe banca din parc și mînceau înghețată, s-au apropiat de ei meșterul și ceasornicarul, care i-au întrebat:

— Copii, nu l-ați văzut cumva pe omul cu idei?

Ionuț și Alexandra s-au privit mirați.

— Nu, nu l-am văzut... Dar de ce-l căutați?

Meșterul și ceasornicarul s-au sfătuit din priviri: „Să le spunem sau nu? Hai să le spunem!”

Și ceasornicarul le-a povestit, pe scurt, de ce îl căutau pe omul cu idei. Aceasta avea un ceas năzdrăvan și, dacă îl întorcea arcul, timpul ar fi început să curgă înapoi și...

Ionuț a privit-o pe Alexandra. Aceasta a zîmbit. „Adică, voia ea să spună, hai să-i liniștim pe prietenii noștri din poveste, Ionuț. Nu-i vezi ce îngrijorați sînt?”

— Luați loc pe bancă, le-a spus Ionuț. Într-adevăr, eu sînt de vină, eu am încercat totul. Știți, am uitat să termin povestea. Va să zică... unde am rămas?

— Eu nu-mi amintesc, a zis purcelușul. Pe vremea aia eram prost, nu aveam minte, și nu aveam minte fiindcă nu fusesem niciodată la școală... Dar azi am fost și eu la școală și sînt cu mult mai deștept, ba am mîncat

chiar și înghețată, dacă vreți să știți.

Alexandra a zîmbit și l-a mîngiat pe cap. „Tare guraliv mai este purcelușul ăsta. Vorbește de te amețește, zău așa!”

— Ei bine, a zis Ionuț, iată ce s-a întîmplat mai departe...

— Medicul și vinzătoarea au intrat, dacă vă mai aduceți aminte, în poli-clinică. Ti prinsese ploaia și, uzi cum erau, au luat din cuier un halat, ca să se șteargă cu el și, în clipa cînd l-a privit mai atent, medicul și-a băgat mîna în buzunarul halatului și a găsit...

— O înghețată! a strigat purcelușul!

— Tu să taci, a zis Ionuț cu blîndețe. Ai mai intervenit o dată în discuție și ai stricat povestea...

— A, îmi amintesc! a strigat, vesel, Gheorghiță. Medicul și-a băgat mîna în palat și a găsit o stafie...

Ceasornicarul și meșterul care știa să repare repede toate lucrurile din lumea asta mureau de ris. „Auzi, o stafie! Ce-o mai fi și cu stafia asta?”

— Pot să spun și eu ceva? a întrebat Alexandra.

— Poții! a spus purcelușul.

Meșterul și ceasornicarul se tăvăleau de ris. „Tare nostim mai era purcelușul ăsta...” Meșterul se hotărîse chiar să meșterească și el un purceluș pentru nepoțica lui, pentru Alexandra. Alexandra îl privise atent pe bunicul ei și ghicise ce anume îi trecuse prin minte, așa că l-a spus zîmbind:

— Mulțumesc, bunicule!

Meșterul a privit-o mirat. „Ia te uită, nepoțica asta a mea e foarte inteligentă, mi-a ghicit gîndurile...”

— Ce vrei să spui, Alexandra? a întrebat-o Ionuț.

— Nu mai spun nimic, a zîmbit fetița. Continuă tu, Ionuț!

— Bine, a zis Ionuț, dar să nu mă mai întrerupei. Medicul și-a găsit mîntes în buzunarul halatului și deodată și-a revenit și a privit-o mirat pe vinzătoare.

— Dumneavoastră — a zis el — ați venit la consultație?

Vinzătoarea a priceput imediat că s-a întîmplat ceva cu prietenul ei, medicul; s-a scuzat că gî intrat din greșeală în cabinetul lui și a plecat la ea la magazin.

Medicul a ridicat din umeri și apoi și-a zis că ar cam fi timpul să se ducă și el acasă, fiindcă se făcuse tîrziu și îi era somn. Și a plecat acasă, însă, un singur lucru nu înțelegea: de ce era încălțat cu niște cutii de carton, iar pantolii și-i țin în buzunarele pantalonilor? Dar, după ce a ieșit pe

stradă, s-a liniștit imediat. Toți oamenii din oraș erau încălțați ca el, așa că s-a dus acasă și s-a culcat.

— Și cu pășăroșul ce s-a mai întâmplat? a întrebat Alexandra.

— Pășăroșul s-a despărțit de Botgros și s-a ascuns printre frunzele unui pom, ca să doarmă. Era tare obosit după cîte pîșie. Mai era și acum speriat. La imaginați-vă ce s-ar fi întâmplat cu el, ce-ar fi pățit, dacă nu-l salva prietenul lui cu botul gros, căruia îi plăceau atît de mult cîreșele din grădina împăratului? Și în clipa asta cred că doarme dus și visează că este om, nu pasăre, și poate se miră că știe să zboare...

— Zău?! a exclamat purcelușul. Tare frumos mai povestești, Ionuț.

Ceasornicarul a tușit încet, ca să atragă atenția asupra lui.

— N-am aflat încă ce s-a întâmplat cu omul cu idei, Ionuț.

Ionuț s-a ridicat de pe bancă și a spus, întorcîndu-se cu fața spre prietenii lui:

— Chiar în clipa asta omul cu idei întoarce arcu ceasului năzdrăvan... S-a auzit ceva? Dacă e să spun adevărul, eu n-am auzit nimic. Dar, fiindcă așa îmi cere povestea, o să vă spun ce-am auzit.

— Spun eu, a strigat Gheorghiță. Deodată s-a auzit un șuierat subțire, a răsunat un pocnet, păsările s-au speriat și... Ei, dar unde sînt cei doi, meșterul și ceasornicarul? Unde au dispărut?

Ionuț zîmbea, dar nu spunea nimic.

— Și Alexandra? Unde este Alexandra, Ionuț? De ce am rămas singuri? Și de ce nu mai sîntem în parc? Cum de am ajuns la noi acasă? Ionuț, lămurește-mă, spune ceva...

Dar Ionuț nu spunea nimic. El n-avea chef de joacă. Avea „treabă”. Îi privea doar pe prietenul lui cu duioșie și zîmbea.

Purcelușul s-a așezat plăcîtit pe o ciupercă albastră. I se făcuse somn și căsca de-l trosneauu fălcile și nu pricepea de ce era așa de obosit. Doar nu făcuse nimic în dimineața aceea.

„Se vede că am obosit stînd”, i-a trecut lui prin minte, și s-a dus să se culce.

Dar, fiindcă era atît de mic, ca să nu se piardă, Ionuț l-a pus într-o cutie de chibrituri de pe masă. Acolo era în siguranță.

Și, după ce l-a pus pe Gheorghiță în patul lui, s-a dus și Ionuț la culcare. Și lui îi era somn.

Purcelușul rămăsese singur pe întuneric. Stătea așa, fără să facă nimic, și se gîndea.

Deodată a auzit un ticăit și a tresărit. Parcă se auzea un ceas...

— Eu sînt, purcelușule... Omul cu idei. Să nu te sperii.

Purcelușul a zîmbit. Ce păcat că era întuneric, și nu-l vedea nimeni... Zîmbea atît de frumos!...

— Știam că tu ești, a zis Gheorghiță. Ai întors ceasul?

— Da, da! a exclamat omul cu idei. L-am întors. Ca să vezi ce prieten bun îți sînt. Timpul o să se scurgă înapoi și mîine dimineață Ionuț o să-ți spună toată povestea, de la început...

— Mulțumesc, a șoptit purcelușul. Mie îmi plac tare mult poveștile, numai că mîine dimineață Ionuț o să se ducă la școală...

— Ba nu, a ris omul cu idei. Mîine nu se duce la școală, fiindcă mîine este... duminică.

Și purcelușul a adormit fericit. „Dacă mîine o să fie duminică, e foarte bine... Numai că ce e aia «duminică»? Nu cumva un borcan cu dulceață?!”

SFÎRȘIT

Lei 7,75

